

Проповідник СВІТОЯР

**ОСНОВИ
БІБЛІЙНОЇ “ЕТИКИ”**

**Біблійний геноцид
Заповіді Ісуса Христоса
Жінка в Біблії**

КИЇВ – 2007

ВПЕРШЕ В УКРАЇНІ

(замість вступу)

Світояр, проповідник. **Основи біблійної “етики”**. – К., 2007. –86 с.

*Немає нічого захованого, що не відкриється,
ані потаємного, що не виявиться.”
(Матвія, 10: 26).*

*Наробив ти, Христе, лиха!
А переіначив
Людей Божих?! Котилися
І наші козачі
Дурні голови за правду,
За віру христову,
Упивались і чужої,
І своєї крові!..
А получчали?.. ба де то!
Ще гіршими стали...*

**Тарас Шевченко. “Сон”
 (“Гори мої високі...”)**

Світояр, проповідник, 2007

Подібне дослідження біблійних текстів здійснене вперше за двохтисячолітню історію ширення християнства серед різних народів світу, хоча чимало філософів, дослідників християнства і, зокрема, дослідників Біблії залишили нам у спадок свої роздуми про справжню сутність християнської ідеології та християнських цінностей. Це дослідження було створене поза впливами попередніх дослідників, бо написано, в першу чергу, з позицій шкоди чи користі саме для **УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ**.

Книга складається з трьох розділів: **“Не вбивай по-християнськи”**, **“Заповіді Ісуса Христоса”**, **“Жінка в Біблії”**, які з’явилися окремо одне від одного, в різний час, протягом п’яти років (1995–1999), але пройняті одним духом. Усі три книжечки є логічним продовженням і доповненням одна одної. Тому в них зустрічаються повторення і посилання на одні й ті ж цитати з “Біблії”. Наприклад, як можна застереження (заповіді) стосовно жінок зазначити лише в розвідці “Жінка в Біблії” і вилучити з розвідки “Заповіді Ісуса Христоса” лише для того, щоб уникнути повторень, які б могли нервувати (дратувати) упередженого читача? Отож, подібні місця і аргументи залишені і не скорочені.

Познайомившись з цим дослідженням, ви будете мати рідкісну можливість тверезо оцінити усе минуле складної історії України і всієї хрещеної частини планети Земля, а також зможете легко передбачити долю християнства та його “розвиток”, зокрема долю української нації. Звання, освіта, професія і посада читача для ознайомлення з цією книгою не мають ніякого суттєвого значення. Отож, ця книжка розрахована, в першу чергу, на людей чистих духом і серцем, щирих і небайдухих до долі України і свого роду (народу).

Проповідник Світояр

Про це не можна здогадуватися – про це треба знати!!!

“Єгова дав їм духа засипання, очі, щоб не бачили,
і вуха, щоб не чули, аж до сьогоднішнього дня”
(Рим., 11: 8).*

СТАРИЙ ЗАПОВІТ

“Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш (Єгова) — Господь один!

І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю!

І пильно навчиш цього синів своїх... І напишеш їх на бічних одвірках дому свого та на брамах своїх” (5М., 6: 4–5, 7, 9).

“І будеш любити ближнього свого, як самого себе! ...І не будеш ненавидіти синів свого народу” (3М., 19: 18).

НОВИЙ ЗАПОВІТ

А один із книжників,.. спитав Ісуса: “Котра заповідь перша з усіх?”

Ісус відповів: “Перша: Слухай, Ізраїлю: наш Господь Бог (Єгова) — Бог єдиний.”

І: “Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і з цілої сили своєї!” (Це заповідь перша!)

А друга (однакова з нею): Люби свого ближнього, як самого себе!”

І сказав Йому книжник: “Добре, Учителю! Ти поправді сказав... (Марка, 12: 28–32).

---

* З тексту Мойсеевої молитви дізнаємося ім'я біблійного бога-отця: “Господь — муж війни, Єгова — йому ймення! (Вихід, 15: 3). Тому замість слов'янського слова “Бог” використовуємо стародавнє біблійне слово **Єгова**.

БІБЛІЙНИЙ ГЕНОЦИД або “НЕ ВБИВАЙ!” ПО-ХРИСТІЯНСЬКИ

З гучномовців та екранів телевізорів постійно говорять про “християнські цінності” та “християнську мораль”, протиставляючи їм нехристиянські цінності і мораль. Ці поняття намагаються проштовхнути в усі закони і документи тих держав, де християнство колись силою завоювало владу. Ці слова часто використовують у своїх промовах люди, які за свого життя навіть не відкривали Біблії і мають досить примарне уявлення про “християнські цінності” й “християнську мораль”. Це нагадує дитячий віршик комуністичних часів:

**“Я маленькая девочка,
Я в школу не хожу,
Я Ленина не видела,
Но я его люблю!”**

Подібна “любов” нині нав'язується суспільству усіма можливими засобами, але вже — до “святого писання” — християнської Біблії, до юдейських міфологічних, теологічних та історичних персонажів.

На питання: “Якими моральними нормами християнство відрізняється від інших релігій?” майже всі прихильники і сповідники християнства і навіть атеїсти відповідають: “**Не вбий!**”, “**Не вкради!**” (Може видатися, ніби в інших релігіях, які не мають нічого спільного з юдаїзмом і християнством, проповідується навпаки — “вбивай” і “кради”). Але уважному читачеві достатньо лише відкрити Біблію і свідомо познайомитися з її “складним” змістом, як примара “християнської моралі” зникає безповоротно.

Відомо, що багато християн ознайомлені з Біблією на рівні “десяти заповідей” або спромоглися лише прочитати “Біблію для дітей”. Решту інформації вони намагаються почути швидше від місцевих християнських попів або від мандрівних чужоземних місіонерів, ніж прочитати самим. Тому поза увагою звичайної пастви залишається значна частина тих відомостей, які викривають

антилюдське обличчя юдейського християнства і зривають з нього маску “всеобіймаючої любові та милосердя”. А злі баби в чорних хустках, яких можна зустріти сьогодні в церкві – це результат багатовікового християнського виховання...

Як треба було зіпсувати свідомість багатьох народів, серед яких проповідується християнська Біблія, щоб вони так і не змогли однозначно визначити свої моральні і духовні цінності! До чого ж прагне нині справжній християнин: до білого чи чорного, до радості чи смутку, до заможності чи злиденності, до волі чи рабства, до життя чи смерті?...

Коли в проповідях християнських проповідників звучать слова Ісуса **“Кожен, хто за Ймення Моє (Ісуса) КИНЕ дім, чи братів, чи сестер, або батька, чи матір, чи дітей, чи землі...”** (Матвія, 19: 29), то усі присутні в церкві, ніби під гіпнозом, удають, що в цих словах немає нічого такого, що здатне руйнувати сім’ї, робити дітей сиротами, а предківські землі беззахисними; хоча за межами церкви, в своїх сім’ях ці ж “християни” жорстоко засуджують всіх тих, хто покидає свою вагітну жінку, старих і немічних батьків, а особливо своїх малих дітей...

Коли начитаний молодий християнин-фанатик починає виправдовувати закарбовані в Новому заповіті слова Ісуса: **“Вороги людини – це її домашні!”** (Матвія, 10: 36) чи **“Коли хто приходить до мене і НЕ ЗНЕНАВИДИТЬ свого батька та матір, і дружини й дітей, і братів і сестер, а до того й своєї душі, той не може бути учнем Моїм!”** (Луки, 14: 26), то розумієш, що такий християнин здатний виправдати і освятити будь-який злочин, якщо він здійснений від імені і під іменем Ісуса-Яхве.

Здається, справдилося записане в євангеліста Матвія: **“Вони, дивлячись, не бачать, слухаючи, не чують, і не розуміють”** (Матвія, 13: 13). Як же сильно християнство притупило розум навернених в “ісусівську” віру! Якщо ще дві тисячі років тому слова Ісуса: **“Хто тіло моє споживає, та кров мою п’є, – той має вічне життя...”** (Івана, 6: 54) відштовхнули від Ісуса майже всіх його учнів, то вже сьогодні християнська богослужба вважається неповною, якщо в ній не прозвучать рядки з євангелії: **“Бо тіло Моє – то правдиво пожива, Моя ж кров – то правдиво пиття”** (Івана, 6: 55). І якщо колись, почувши ці слова від самого Ісуса, **“багато-хто з учнів гомоніли: жорстока це мова! Хто слухати може її?”** І з того часу відпали (від нього), і не ходили вже з Ним” (Івана, 6: 60, 66), то для теперішніх християн ця неприхована проповідь “людоїдства” вже – “святе причастя”.

В Новому заповіті християн можна знайти чимало суперечливих заповідей:

“Люби свого ближнього!” (Марка, 12: 31) і

“ЗНЕНАВИДЬ СВОЇХ РІДНИХ!” (Луки, 14: 26);

“Одружуйтесь!” (1Кор., 7: 9) і

“НЕ ОДРУЖУЙТЕСЬ!” (1Кор., 7: 8);

“Не розлучайтесь!” (1Кор., 7: 10) і

“Розлучайтесь!” (1Кор., 7: 15).

В усі часи, якщо християнин помічав ці двозначності “християнських цінностей”, а ще й звертав на них увагу інших, то його називали єретиком і “безбожником”. Проти них у церковників є наказ апостола Павла:

“Людини єретика, по-першій та другім наставленні, ВІДРІКАЙСЯ! Він сам себе засудив” (Тита, 3: 10–11). Отже, будь-який розбір Біблії з боку рядових християн засуджувався християнською церквою: **“Стережися ж базікань марних, бо вони провадять до безбожності”** (2Тим., 2: 16).

Історія пам’ятає часи, коли тих, хто продовжував і далі “базікати” про Біблію, церковники палили на вогнищах “святої” інквізиції, трошили кінцівки, роздирали на частини, відрізали язика, виколювали очі, били і вбивали, піддавали утискам і гонінням, а в останні часи відлучали і продовжують відлучати від церкви. Методи покарання вони знаходили і в Старому, і в Новому заповітах...

Але часи темного, дикого та агресивного християнства відійшли в минуле і прийшов час свідомо проаналізувати це “святе писання” юдеїв і християн, яке й стало причиною масових вбивств неюдейських і нехристиянських народів. Такий аналіз потрібний для того, щоб з’ясувати, що набуло і що втратило людство, прилучившись до реалізації юдо-християнських ідей і припинити нарешті шалену руйнацію шляхетних національних цінностей і моралі. Ще в 1888 році Ф. Нітше писав: **“Юдеї своїми подальшими впливами настільки зіпсували людство, що ще й тепер християнин може бути антиюдеєм, не розуміючи того, що він (християнин) є ЛЮГЧНИМ ПРОДОВЖЕННЯМ ЮДАЇЗМУ. Нова поведінка, але не нова віра!”** (Нітше Ф. Антихрист).

Відомо, що саме християнство спричинило появу жорстокого комунізму-більшовизму і німецького зверхництва... Тому й смішно було чути, як під час антикомуністичної пропаганди християни постійно намагалися лєнінсько-більшовицькому **“Расстрелять!”** протиставляти своє біблійне – **“Не вбивай!”** (2М., 20: 13).

Небагатом спадало на думку знайти те місце в Біблії, де закарбоване оте “не вбивай!” і, перегорнувши лише одну сторінку (в деяких Бібліях – на тій же сторінці), знайти протилежне – **”ВБИВАЙ!”**, яким переповнена “суперкнига”:

“Хто ударить людину, і вона вмере, той конче буде забитий!” (2М., 21: 12);

“Коли хто буде замишляти на ближнього свого, щоб забити його, – візьмеш його від жертovníка Мого НА СМЕРТЬ!” (2М., 21: 14);

“А, хто вкраде людину і продасть її, або буде вона знайдена в руках його, той конче буде забитий!” (2М., 21: 16);

“І, хто проклинає батька свого чи матір свою, той конче буде забитий!” (2М., 21: 17);

“А, якщо... заб’є віл чоловіка або жінку, – буде він укаменований, а також власник буде забитий!” (2М., 21: 29); **“Коли злодій (грабіжник) буде зловлений в підкопі, і буде побитий так, що помре, то нема провини крові на тому, хто побив”** (2М., 22: 1)...

Якщо лише з п’яти перших розділів Біблії – “книг Мойсея” (юдейської Тори): Буття, Вихід, Левит, Числа і Повторення закону зібрати до купи усі заповіді бога Яхве – **“бога євреїв”** (2М., 7: 16), **“бога Ізраїлевого”** (2М., 24: 10), в яких є наказ “вбити!”, то таких заповідей набереться **БІЛЬШЕ 70**. Значна частина цих заповідей спрямована на знищення сповідників і прихильників інших релігій:

“Кожен чоловічої статі восьмиденний у вас (юдеїв) буде обрізаний у всіх ваших поколіннях, як народжений дому, так і куплений зпоміж чужоплемінних, що він не є з потомства твого. А чоловік, який не буде обрізаний на тілі своєї крайньої плоті, то буде стята (знищена) та душа з народу свого, – він зірвав заповіта Мого” (1М., 17: 12, 14);

“Коли буде знайдений серед тебе... чоловік або жінка,.. що пішов би служити іншим Богам, і вклонявся б їм, та Сонцеві або Місяцеві, або всім Зорям небесним, то... вкаменуєш їх камінням, і вони погинуть. ... Рука свідків буде на ньому найперше, щоб забити його, а рука всього народу – наостанку” (5М., 17: 2–3, 5, 7);

“Коли почуєш про одне із своїх міст,.. що вийшли люди, кажучи: “Ходімо ж, і служімо іншим Богам,.. то конче вибий мешканців того міста вістрям меча, – на закляття (знищення) його й усе, що в ньому, та худобу його вибий вістрям меча. І стане воно купою руїн навіки, не буде вже воно відбудоване” (5М., 13: 13–14, 16–17);

“А чоловік або жінка, коли будуть вони викликати духа предків або ворожити, – будуть конче забиті, камінням закидають їх” (3М, 20: 27);

“Чарівниці не залишиш при житті!” (2М, 22: 17);

“Кожен, хто приносить жертву Богам, крім Бога Одного, підпадає закляттю (забиттю)” (2М, 22: 19);

“А пророк, що зухвало відважиться... говорити ім’ям інших Богів, хай помре той пророк!” (5М, 18: 20);

“Якщо повстане серед тебе пророк або сновидець, говорячи: “Ходімо ж за іншими Богам,.. і будемо їм служити”, то не слухай слів того пророка або сновидця. А пророк той або сновидець нехай буде забитий, бо намовляв на відступництво від Господа, Бога вашого...” (5М, 13: 2–4, 6)...

Якщо б ця остання заповідь була в усіх релігіях світу, то християнство не змогло б ніколи поширитися за межі Ізраїлю – землі, на якій воно витворилося, а про княгиню Ольгу та князя Володимира говорили б сьогодні, як про зрадників місцевої релігії, які “намовляли” народ на відступництво... і за це заслужено поплатилися власним життям.

Але в Біблії можна знайти чимало заповідей бога Яхве-Ісуса (отця, і сина, і святого духа) проти неюдейських народів, жорстокість яких не змогли перевершити плани ні Леніна, ні Сталіна, ні Гітлера... Для порівняння наведемо найжорстокіші наміри з повного зібрання творів Леніна і з християнської Біблії:

“Победивший в одной стране социализм не исключает разом вообще все войны. Наоборот, он их предполагает. Только после того, как мы НИЗВЕРГНЕМ, окончательно победим буржуазию во всем мире станут войны невозможными” (Ленин В. ПСС. – Т. 30. – С. 131–133);

“...Сім народів, численніших та міцніших від тебе дасть Господь, Бог твій, тобі, (Ізраїлю), то ти їх понищиш: конче учиниш їх закляттям, – не складеш з ними заповіту, і не будеш до них милосердним” (5М., 7: 1–2).

Коли читаєш в Біблії детальні вказівки, як краще винищувати цілі міста й народи, то перестаєш вірити, що маєш справу з “філософсько-релігійним твором” юдеїв. Скоріше, це – справжній-сінський військово-політичний трактат юдейських рабинів, які оповіли його від імені бога Ізраїлю, щоби навіки вкарбувати його у свідомість “богообраного” юдейського народу:

“Коли ти, (Ізраїлю), приступиш до міста, щоб воювати з ним, то запропонуй йому перше мир. Якщо воно відповість тобі: “Мир”, і відчинить тобі ворота, то весь той народ, що знаходиться в ньому, буде тобі на данину, і буде служити тобі. Якщо воно не замириться з тобою і буде провадити з тобою війну, то обложиш його і Господь, Бог твій дасть його в твою руку, а ти повбиваєш усю чоловічу стать

вістрям меча. Тільки жінок, і дітей, і худобу, і все, що буде в тім місті, все здобич його забереш собі...

Так ти зробиш усім містам, дуже далеким від тебе... Тільки з міст тих народів, які Господь, Бог твій, дає тобі на володіння, не позоставиш при житті жодної душі, бо конче вчиниш їх закляттям (винишиш)” (5М., 20: 10–16);

“І ти винишиш всі народи, що Господь, Бог твій, дає тобі, – не змілосердиться око твоє над ними... І віддасть (Бог твій) їхніх царів у руку твою, а ти вигубиш їхне ім'я з-під неба, – не встоїть ніхто перед тобою, аж поки ти не вигубиш їх” (5М., 7: 16, 24);

“І не бійся їх, бо серед тебе Господь, Бог твій, бог ВЕЛИКИЙ І СТРАШНИЙ. <...> І побентежить їх великим бентежжям, аж поки не будуть вигублені” (5М., 7: 21, 23);

“Слухай, Ізраїлю: ти сьогодні переходиш Йордан, щоб увійти й заволодіти народами більшими й міцнішими від тебе, містами великими... Господь, Бог твій, вигубить їх (народи). І ти виженеш їх незабаром, як Господь говорив був тобі” (5М., 9: 1, 3);

“Коли Господь, Бог твій, вигубить народи, куди ти входиш,.. і посядеш їх, і осядеш у їхньому краї” (5М., 12, 29);

“Коли Господь, Бог твій (Ізраїлю), повигублює народи, і ти повбиєш їх, і осядеш по їхніх містах та по їхніх домах...” (5М., 19: 1)...

Скільки ще потрібно навести прикладів з винищувальної біблійної програми, щоб остаточно пересвідчитись у неперевершеній жорстокості юдо-християнської релігії?

Про плани Гітлера щодо масового знищення частини людства, зокрема жидів, постійно нагадують комуністична і сіоністична (юдейська) пропаганди, називаючи це масове винищення людей словом “фашизм”. Але чому ленінську і гітлерівську програми винищення народів можна називати фашизмом, а біблійну програму винищення усіх неюдейських народів не можна? Саме біблійними заповідями і наказами скористалися пізніше християнські завойовники, які кілька століть підряд організовували винищувальні і каральні “походи Ісуса Христоса” (христові походи) на нехристиянські і навіть християнські землі. Чому слово “винищити” в праці Адольфа Гітлера “Майн Камф” (Моя боротьба) і християнській Біблії намагаються читати і розуміти по-різному? Куди зникає звичайна порядність і людяність?... Вже наведені вище біблійні заповіді доводять, що ні Ленін, ні Гітлер нічого нового не вигадували, а взяли за зразок лише деякі біблійні заповіді й настанови і навіть загарбницькі ідеї та плани.

Але Біблія містить не лише страшні заповіді, але й факти виконання їх “боговибраним” народом, для якого ці заповіді писа-

лися і який нині дуже активно виступає проти фашизму та екстремізму в світі. Замовчують “богообрані” (яхвообрані), що всі наведені вище винищувальні заповіді входять у юдейську Тору (яка нині є сучасною Конституцією Ізраїлю), а через багатомільйонні видання християнської Біблії нахабно поширюються в усьому світі.

Усім уже відомо, яким страшним є політичний фашизм, але релігійний фашизм однієї нації, освячений і заповіданий богом Яхве, перевершує будь-який відомий “фашизм”.

Відомості про змову “бога Ізраїлю” зі “своїм народом” через посередництво Мойсея можна знайти і прочитати в християнській Біблії: **“...Звісти синам Ізраїлю:... коли справді послухаєте Мого голосу, і будете дотримувати заповіту Мого, то станете мені власністю більше всіх народів. Ви станете Мені царством священиків і народом святим. Оце ті слова, про які будеш говорити Ізраїлевим синам”**. І прибув Мойсей, і покликав старших народних, та й виклав перед ними ті слова, що Господь наказав був йому (за сорок днів і ночей). І відповів увесь народ разом: **“УСЕ, ЩО ГОСПОДЬ ГОВОРИВ, ЗРОБИМО!”** А Мойсей доніс слова народу до Господа” (2М., 19: 3, 5–8).

Обіцянка юдейського народу була виконана неодноразово. Це, вихваляючись, описують в Біблії юдейські книжники:

“І вийшов Сигон навпроти нас, та весь народ його... І дав його нам Господь, Бог наш, і ми побили його й синів його та весь його народ. І з того часу ми здобули всі його міста, і зробили закляттям (знищили) кожне місто, чоловіків і жінок та дітей, нікого не позоставили ми” (5М., 2: 32–34);

“І дав Господь, Бог наш, у нашу руку також Ога, царя башанського, та весь народ його, – і побили ми його, так, що нікого не позосталося в нього. І вчинили ми закляттям (знищили)... усе місто, чоловіків, жінок та дітей. І здобули ми всі міста його, – шістдесят міст...” (5М., 3: 3–4, 6)...

Цікавим є те, що вусю відповідальність за скоєні злочини перед знищеними народами і людством взагалі “боговибрані”, а пізніше і християни, переключили на свого жорстокого Бога Яхве-Ісуса, який неодноразово нагадує, що він **“Бог великий, сильний і страшний”** (5М., 10: 17). Чого ж чекати від бога, який сам прославився жорстокими експериментами і масовими знищеннями Людства: **“Господь, випробовуючи Авраама, сказав до нього: “Аврааме!... Візьми свого сина, одинака Ісака... і принеси мені його в цілоспалення (спали) на одній із тих гір, на якій Я тобі скажу”** (1М., 22: 1–2);

“І промовив Господь: “Зітру (знищу) я людину з лица землі, – від людини аж до скотини, від плазунів і аж до птахів. Я наведу потоп, воду на землю, щоб винищити з-під неба кожне тіло, в якому є дух життя. Помре все, що на землі! І був дощ на землі сорок днів і сорок ночей. І вимерло всяке тіло, що рухалося на землі... і винищив Господь усяку істоту на поверхні землі” (1М., 6: 7, 17; 1М., 7: 12, 21–23).

Дві обставини залишилися нез’ясовані в цій юдейській легенді: чим тварини і птахи завинили перед жорстоким Яхве і як від потопу (від води) могли померти істоти морів, річок?

Про надзвичайну жорстокість юдейського бога Яхве свідчить і друга книга Мойсея, в якій оповідається, як “бог євреїв” знущався з єгиптян, серед яких поселилися “сини Ізраїлеві”. Цікаво, що в цій книзі юдеї постають лише як злодії та грабіжники. Але, якщо врахувати, що в історії невідомі випадки масового вирізання того чи іншого народу без участі організованих збройних загонів, то стає зрозумілим, що невдячні юдеї спланували винищення корінного населення Єгипту, перенісши відповідальність на свого жорстокого Яхве: **“І знявся великий зойк в Єгипті, не було дому, щоб не було там померлого!” (2М., 12: 30).**

І коли єгиптяни отямалися від нічної трагедії і почали переслідувати вбивць – “синів Ізраїлевих”, то **“сини Ізраїлеві вчинили за словом Мойсеєвим, і позичили (вкрали!) від єгиптян посуд срібний і посуд золотий та шати. А Господь дав милість тому народові, – вони позичили – забрали здобич від Єгипту. І вирушили Ізраїлеві сини... близько шестисот тисяч чоловік піхоти, крім дітей, а також багато різного (мішаного) люду з ними, і дрібна й велика худоба, маєток дуже великий” (2М., 12: 35–38).** Зверніть увагу на цинічне уточнення – **“ПОЗИЧИЛИ – ЗАБРАЛИ ЗДОБИЧ ВІД ЄГИПТУ”**. Так “позичає” рекетир гроші у своєї жертви.

Як бачимо, в тексті чітко і однозначно розділені ті, хто тікав з Єгипту, на **“шістсот тисяч піхоти”** – військові угруповання юдеїв і на **“багато різного люду і дітей”**. Але для всього людства юдеї подають цей день масового знищення єгиптян як **“вихід бідних євреїв з єгипетського рабства”**. Дивний **“вихід з рабства”**: шістсоттисячний загін **“рабів”** з награбованим золотим і срібним посудом, чередами великої і дрібної рогатої худоби і дорогоцінним майном може виходити чи, швидше, тікати **“з рабства”** лише озброєним!

Отже, насправді це був вихід заможних грабіжників, вбивць і злодюг, а пограбування єгиптян було заплановане і вдало організоване юдейськими рабинами і вождями.

Біблія також свідчить, що в цьому злочині був замішаний і сам бог євреїв Яхве: **“І сказав Господь до Мойсея..: “Скажи ж у вуха народу (намов), і нехай позичить кожен від свого ближнього (єгиптянина), а кожна (юдейка) від своєї ближньої (єгиптянки) посуд срібний та золотий” (2М., 11: 1–2).**

Сам бог Ізраїлю Яхве-Саваоф (християнський “бог отець”) намовляв юдеїв порушувати щонайменше дві заповіді з десяти: шосту – **“не кради”** і десятую – **“не жадай всього, що ближнього твого”**, хоча, по-суті, ці дві заповіді про одне і те ж. Для того, щоб неуважний читач не помітив цієї злої речі, рабини замінили слово **“вкрали”** словом **“позичили”**.

Але одна справа – намовляти, а інша – самому брати активну участь у масовому знищенні людей і тварин, які знаходилися тієї ночі в Єгипті, та ще й оголосити це жорстоке вбивство святом для синів Ізраїлю: **“І перейду Я тієї ночі в єгипетським краї і повбиваю кожного перворідного від людини аж до скотини. <...> І не буде між ними згубної поразки, коли я вбиватиму в єгипетським краї. І стане той день для вас пам’яткою, і будете святкувати його на всі роди ваші” (2М., 12: 12–14).**

З того часу це масове побоїще єгиптян стало святкуватися як національне свято юдеїв, яке вони відзначають і досі **“на всі роди свої”**, а через християнство це **“свято”** юдейського фашизму **“сини Ізраїлеві”** нав’язали іншим народам, які прийняли християнство і, зокрема, єгиптянам... Відзначають його й українці під видозміненою назвою – Воскресіння Христове – християнська Пасха, але тільки юдеї знають справжнє значення цього свята – ПЕСАХ (Пасхи):

“І станеться, коли запитають вас ваші сини: “Що то за служба ваша? то відкажете: “Це жертва – Пасха для Господа, що обминув (песах) був доми Ізраїлевих синів У Єгипті, коли побивав Єгипет, а доми наші зберіг” (2М., 12: 26–27).

До речі, саме це свято відзначав Ісус від народження і аж до арешту і, звичайно, добре знав і Тору, і значення Песаха (Пасхи). Ісус навіть свій арешт запланував саме на це свято, яке найчастіше згадується в євангеліях. І хоч християни намагалися довести, що **“Ісус став запорукою кращого Заповіту” (Євр., 7: 22)** і скасував Старий заповіт (Тору), але сам же він казав: **“Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, – Я не руйнувати Закон чи Пророків прийшов, але ВИКОНАТИ!” (Матвія, 5: 17).**

Християнам постійно нав’язується думка, що **“Ісус не давав вказівок вбивати чи калічити людей, а лише дав нову заповідь: “любити своїх братів”**. Але ця заповідь є і в юдейській Торі – Ста-

рому заповіті і була ще до появи Ісуса: **“І будеш любити ближнього свого, як самого себе”** (3М., 19: 18).

При уважному перегляді біблійного тексту, стає зрозумілим, що “ближнім” є тільки сповідник жидівської релігії. До речі, ні Ісус, ні його мати Маріам (Марія) не були атеїстами, а сповідували той же жорстокий і страшний юдаїзм: не даремно ж мати понесла (за давньою жидівською релігійною традицією) маленького Ісусика **ОБРИЗАТИ** в жидівську синагогу до жидівських рабинів (Луки, 2: 21, 22–24), і ніякий ангел не зійшов з хмари з “вогненним мечем” і не зупинив рабина, який різакром обрізав “тіло господне”. Чи це не означає, що тепер усі християни повинні обрізати своїх маленьких немовлят-хлопчиків за прикладом свого “бога” Ісуса Христа? Вшановуючи цю подію, усі християни кожного року 14 січня бездумно продовжують відзначати **“Обрізання Господне”**, хоча в християнському “Вертепі” про це намагаються не згадувати. Зате шестикутна зірка все частіше з’являється в колядницьких гуртах...

Коли Ісус почав проповідувати, то молився лише до Бога Ізраїлю. Та й на горі, коли учні спали, він розмовляв з жидівськими пророком Іллею і жидівським вождем Мойсеєм (Марка, 9: 2, 4). Усі євангелії свідчать, що Ісус проповідував **тільки в Ізраїлі і тільки в жидівських синагогах** (Матвія, 4: 23; 13: 54, Марка, 1: 21; 1:39; Івана, 6: 59); жодного разу не зайшов ні у грецький, ні в римський, ні в який інший храм. І навіть усе сказане жидівськими рабинами вважав правильним і безпомилковим: **“Тоді промовив Ісус до народу (Ізраїлю) й до учнів Своїх: “На місці Мойсеевим усілися книжники і фарисеї (тобто рабини). Тож, усе, що вони скажуть вам, – виконуйте!..”** (Матвія, 23: 1–3).

В дорослому віці Ісус проповідував той же юдейський релігійний шовінізм, який до нього сповідували усі юдейські пророки і рабини. Про це переконливо свідчать навіть євангелісти:

“А один із книжників спитав Його (Ісуса): “Котра заповідь ПЕРША З УСІХ?” Ісус відповів: “Перша: Слухай, Ізраїлю: наш Господь Бог – Бог єдиний!” і: “Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею, і всім своїм розумом, і з цілої сили своєї” (Марка, 12: 28–30) **“І дивувались юдеї: “Як Він знає Писання (Тору), не вчившись?”** (Івана, 7: 15).

Чи ж не цей канон в юдейській релігії вважається найголовнішим? Напис з цими словами віруючі юдеї в Ізраїлі щодня виймають зі своїх скриньок, які містяться біля вхідних дверей, і перечитують перед тим, як увійти до свого помешкання. Ці слова можна легко знайти і в юдейській Торі, і в Старому заповіті християн:

“Слухай Ізраїлю: Господь, Бог наш – Господь Один. І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею, і всією силою своєю! і ПИЛЬНО НАВЧИШ ЦЬОГО СИНІВ СВОЇХ!” (5М., 6: 4–5, 7).

Про те, що Ісус сам сповідував релігію юдейського зверхництва по відношенню до інших нежидівських народів, можна знайти чимало доказів у євангеліях. Це ж він наказував у Ізраїлі своїм 12-ти учням-жидам: **“На путь до язичників не ходіть,.. але йдіть радніш до овечок загинулих ДОМУ ІЗРАЇЛЕВОГО. А, ходячи, проповідуйте, що наблизилося Царство Небесне (Небесний Єрусалим)”** (Матвія, 10: 5–7) або **“місто святе – Новий Єрусалим, що сходить із неба від Бога... Мур воно мало великий, мало 12 брам, а на брамах 12 анголів... та імена написані 12-ти племен синів Ізраїлю”** (Богосл., 21: 2, 12), **“а вони царюватимуть вічні віки”** (Богосл., 22: 5).

Коли після оздоровчого сеансу жиди-каліки, хронічні епілептики і дебіли **“славили Бога Ізраїлевого”** (Матвія, 15: 31), то Ісус, почувши це, не прагнув доводити їм, що треба славити “бога всіх народів”, а не “бога Ізраїлю”... Він добре знав, якому народу покровительствує його “отець”...

Ні бог євреїв Яхве, ні бог християн Ісус жодного разу не зробили найменшої доброї справи для інших неєврейських народів. Винятком є лише один випадок, який стався з Ісусом – неюдейці він допоміг лише тоді, коли вона визнала зверхництво жидів над усіма іншими народами:

“І ось одна хананеянка (грекиня (Марка, 7: 26)) заголосила до Ісуса: “Змилуйся наді мною, Господи, сину Давидів, – демон тяжко дочку мою мучить!” А Він їй не сказав ані слова. Тоді учні благали Його... А він відповів: “Я посланий тільки до овечок загинулих ДОМУ ІЗРАЇЛЕВОГО. Не годиться брати хліб у дітей і кидати шенятам!” Вона ж відказала: “Господи! Але і шенята їдять ті кришки, що падають зі столу їхніх панів. “І сказав їй Ісус: “О, жінко, ТВОЯ ВІРА ВЕЛИКА!” І тієї ж години дочка її видужала” (Матвія, 15: 21–28; Марка, 7: 24–29).

Яким це треба бути задуреним, щоб не зрозуміти з цього повідомлення, що Ісус повівся з іноземкою, як юдейський нацист-зверхник, як “достойний син свого народу”?..

І даремно ідеологи християнства намагаються змалювати Ісуса, “сина Давидового”, добрим, ніжним, люблячим і милосердним. Ось відомий вислів з його нагорної проповіді: **“Горе вам, як усі люди про вас говоритимуть добре!”** (Луки, 6: 26). І коли до Ісуса звернувся один юдей: **“Учителю (рабине) Добрий!”**, Ісус же йому відка-

зав: **“Чого звеш мене добрим?”** (Матвія, 19: 16–17). Для прикладу, можна нагадати випадок, коли “скромний” Ісус по-хуліганськи перевертав у жидівській синагозі прилавки з крамом (Матвія, 21: 12; Івана, 2: 15). Дивно, що євангелії не переказують реакцію жидів-торговців на цей вчинок. Спробуйте, для прикладу, повторити поштовх Ісуса: переверніть в церкві прилавок з хрестиками та іконами...

Майже ніхто не звертає увагу на цікавий вислів євангелії від Івана, в якому викрито націю, що поширює Біблію серед інших народів світу (гоїв) і яка сьогодні активно поширює проповіді Іешуа-Ісуса, а через нього і свої шовіністичні ідеї: **“І поголобка велика про Ісуса в народі була. Одні говорили: “Він добрий”, а інші казали: “Ні, – Він зводить з дороги народ”. Та відкрито про Нього ніхто не казав, – бо боялись ЮДЕЇВ”** (Івана, 7: 12–13).

Але прийшов час відкрито поговорити про дії та “науку” цього юдейського нациста – **“царя юдейського”** (Луки, 23: 3). Уважний детальний аналіз усіх чотирьох євангелій: від Матвія, Марка, Луки і Івана дає повне право розв'язати міф про “вселюблячого” бога Ісуса. Надзвичайна жорстокість, егоїстичність і мстивість Ісуса проглядається вже в дрібницях. Ось як про це пише євангеліст:

“...Коли вони (Ісус з учнями) вийшли з Віфанії, Він ЗГОЛОДНІВ. (Це деколи траплялося з тим, хто за старими євангельськими легендами неодноразово годував багатотисячні натовпи хворих юдеїв, не сходячи з місця і навіть не затрачаючи найменших зусиль). **І, побачивши здалека фігове дерево, вкрите листям, Він підійшов, чи не знайде на ньому чого. І, прийшовши до нього, не знайшов нічого, крім листя самого, – бо не пора на фіги була. І промовив Ісус до нього: “Щоб більше ніхто твого плоду не з’їв аж повіки!” А Його учні все те чули... А, проходячи вранці, побачили фігове дерево, УСОХЛЕ від кореня. І, згадавши, Петро говорить Ісусу: “Учителю, глянь – фігове дерево, що Ти прокляв, УСОХЛО!” Ісус відповів: “Майте віру Божу!...”** (Марка, 11: 12–14, 20–22; Матвія, 21: 18–22).

Це, до речі, найабсурдніше місце в усьому Новому заповіті: християнський “бог в людській подобі” не зміг визначити, яка пора року на дворі. І це той, кому християни вперто приписують творення всього суцього, укладу на Землі й у Всесвіті, хотів зірвати фіги в той час, коли “не пора на фіги була” і обдурився. Але він достойно виправив помилку: як “бог”, наділений могутньою неземною силою, він прокляв дерево, яке жило за законами, встановленими Богом, так, що воно навіки висохло... Воістину влучно зауважив Павло: **“Страшна річ – упасти в руки Бога Живого”** (Євреям, 10: 31).

І сказав “люблячий бог” Ісус учням своїм: **“Не думайте, що Я прийшов, щоб мир на землю принести, – Я не мир принести прийшов, а МЕЧА! Я ж прийшов ПОРІЗНИТИ (посварити) сина з батьком, дочку з матір’ю, невістку із свекрухою... Бо Хто більше, як Мене, любить батька чи матір, той Мене недостойний. І, хто більше, як Мене, любить сина чи дочку, той Мене недостойний!** (Матвія, 10: 34–35, 37);

“Чи ви думаєте, що Я прийшов мир дати на землю? Ні, кажу вам, але ПОДІЛЕННЯ! Я прийшов ВОГОНЬ КИНУТИ НА ЗЕМЛЮ, – Я прагну, щоб він уже запалав!” (Луки, 12: 51, 49).

Що ж, бачимо двох юдейських “богів”: один затоплював Землю водою, а другий бажав її спалити.

“Кто не с нами, тот против нас!” – проголошували більшовики-комуністи, катуючи, ув’язнюючи і розстрілюючи мільйони людей лише протягом 70-ти років необмеженого панування. Але вони не були оригінальними – вони цей однозначний вислів запозичили з “науки” Ісуса:

“ХТО НЕ ЗІ МНОЮ, ТОЙ ПРОТИ МЕНЕ!” (Матвія, 12: 30). Можна лише здогадуватися, скільки мільйонів людей знищили християни протягом майже двох тисяч років, поширюючи християнство в світі “вогнем і мечем”...

З’являються все нові й нові томи, в яких перераховуються усі злочини комуністичного “червоного” терору і німецького нацизму, але й досі ніхто не наважується порахувати усі злочини юдаїзму і християнства зокрема... Якщо ж зібрати всю пролиту кров тих людей, які були жорстоко знищені в часи насильного насадження злочинної, безмежної і дикої ДИКТАТУРИ ЮДЕЙСЬКОГО ХРИСТІАНСТВА, то кількість цієї крові може перевершити місткість будь-якого моря. А методів нищення людей, вистачало і в обох “Заповітах”.

Звичайно, в Новому заповіті, зокрема в євангеліях, марно шукати відвертих вказівок, як винищувати нехристиянські народи, але в євангеліях можна знайти чимало “порад”, як розправлятися з вільнодумцями, “невірними”: топити з каменем на шиї, виколувати очі, відрубувати руки чи ноги. Інші методи покарання подані натяком у притчах. А, коли християнам-завойовникам треба було розправитися з тим чи іншим народом, країною, державою або містом, то вони завжди вправно послуговувалися наказами Старого заповіту, – ніхто ж його не відміняв. Та й сам Ісус твердив: **“Легше небо і земля проминеться, аніж одна риса із Закону (Старого Заповіту) загине”** (Луки, 16: 17)...

МЕТОДИ ПОКАРАННЯ В БІБЛІЇ

СТАРИЙ ЗАПОВІТ

(заповіді Єгови-Саваофа)

1. Відрубання руки

“Коли чоловіки будуть сваритися один з одним, і підійде жінка одного (з них), щоб оберезити свого чоловіка від руки того, що б'є, ... і схопить за сором його, то ВІДРУБАЄШ РУКУ ЙІ, – нехай не змилосердиться око твоє” (5М., 25: 11–12).

2. Побиття сорока ударами

“...Якщо вартий биття той несправедливий, то покладе його суддя,... сорока ударами буде бити його, не більше” (5М., 25: 2–3).

3. Повішення на дереві

“А коли на кому гріх смертного присуду, і БУДЕ ВІН УБИТИЙ, і ти повісиш його на дереві, то труп його не буде ночувати на дереві...” (5М., 21: 22–23).

4. Спалення на вогні

“А хто візьме жінку й матір її, – В ОГНІ СПАЛЯТЬ ЙОГО ТА ЙІ, і не буде кровозмішання серед вас!” (3М., 20: 14).

“А священникова дочка, коли почне робити блуд... У ВОГНІ БУДЕ СПАЛЕНА” (3М., 21: 9).

5. Закидання камінням

“Коли хто матиме неслухняного й непокірного сина, що не слухається голосу батька чи голосу своєї матері,... то батько та мати схоплять його, і приведуть його до старших міста та до брами... І всі люди міста ЗАКИДАЮТЬ ЙОГО КАМІННЯМ, – і він помере” (5М., 21: 18–19, 21).

6. Вбивство вістрям меча

“Коли ти приступиш до міста, щоб воювати з ним... і, якщо воно не замиритися з тобою, і буде провадити з тобою війну, то обложиш його. І господь, Бог твій, дасть його в руку твою, а ти ПОВБИВАЄШ УСЮ ЧОЛОВІЧУ СТАТЬ ВІСТРЯМ МЕЧА” (5М., 20: 10, 12–13).

7. Релігійне вбивство

“Коли почувеш про одне із своїх міст,... що вийшли люди, кажучи: “Ходімо ж, і служімо іншим Богам,... то КОНЧЕ ВИБИЙ МЕШКАНЦІВ ТОГО МІСТА ВІСТРЯМ МЕЧА, – віддай на закляття (знищення) його й усе, що в ньому, та худобу його вибий вістрям меча (5М., 13: 13–14, 16).

МЕТОДИ ПОКАРАННЯ В БІБЛІЇ

НОВИЙ ЗАПОВІТ

(заповіді Ісуса Христоса)

1. Відрубання руки

“І коли рука твоя спокушає тебе, – ВІДІТНИ ЙІ, краще тобі ввійти до життя (вічного) одноруким, ніж з обома руками ввійти до вогню негасимого” (Марка, 9: 43; Матвія, 18: 8).

2. Відрубання ноги

“І коли нога твоя спокушає тебе, – ВІДІТНИ ЙІ, краще тобі ввійти до життя одноногим, ніж з обома ногами бути вкиненому до вогню негасимого” (Марка, 9: 45; Матвія, 18: 8).

3. Виколювання очей

“І коли твоє око тебе спокушає, – ВИБЕРИ ЙОГО, краще тобі ввійти до життя однооком, ніж з обома очима бути вкиненому до гієни огненної” (Марка, 9: 47; Матвія, 18: 9).

4. Потоплення у воді

“Хто ж спокусить одне з цих малих (дітей), що вірують в мене, то краще було б такому, коли б жорно млинове на шию йому почепити, – і ЙОГО ПОТОПИТИ в морській глибині!” (Марка, 9: 42; Матвія, 18: 6).

5. Відрубання вуха

“Ісус сказав учням: “Продайте свій одяг та й КУПІТЬ МЕЧА”. І сказали вони: “Господь, ось тут два мечі”. А він їм відказав: “Досить!” І коли один, що Юдою зветься, підійшов до Ісуса, щоб поцілувати (видати поцілунком) Його,... ті, що були з ним,... сказали: “Господи, чи мечем нам не вдарити?” І один із учнів рубонув раба первосвященникового, – та й відтяв йому праве вухо. Та Ісус сказав: “Лишіть, – уже досить!” (Луки, 22: 36, 38, 47, 49–51).

6. Спалення у вогні

“Коли хто перебувати не буде в Мені,... громадять їх і кладуть на вогонь, – і згорять” (Івана, 15: 6); “А невірним, і чарівникам, і ідолянам,... – їхня частина в озері, що горить огнем та сіркою, а це – друга смерть!” (Богослова, 21: 8).

7. Вбивство

“А тих ворогів моїх, які не хотіли, щоб я над ними царював, приведіть сюди, і на очах моїх повбивайте!” (Луки, 19: 27).

Саме ці методи покарання християнські попи використовували проти “невірних” і в Україні-Русі: виколували очі, сікли мечами і спалювали на вогнищах волхвів, в селах топили з каменем на шиї українців, вишукуючи віщих жінок, знахарок і народних цілителів. Виявилося, що Ісус не розумівся на травах і травами не лікував, тому вся народна медицина – знахарство і відунство було віднесене попи до негативного, шкідливого, “антибожого” ремесла...

Найбільш абсурдним прикладом використання християнського покарання, як “винагороди”, може служити рішення Московського Церковного Синоду: виколоти очі двом будівничим Бармі і Постнику за збудований у Москві Покровський собор (Храм Василя Блаженного). Московські архиєпископи вважали, що у винагороду за цей Храм будівничі отримали наперед “перепустку” до “Царства Божого”. Але щоб ніхто не спокусив їх і не зміг матеріально заохотити побудувати такий же або кращий храм, московські попи передбачливо викололи їм очі. Вони на ділі скористалися по радою-наказом Ісуса (*Марка, 9: 47*).

По суті, в Новому заповіті вміщені набагато суворіші і практично нездійсненні “заповіді”, виконання яких можливе було лише в монастирях. Якщо в Старому заповіті заповідь **“Не чини перелюбу!”** (*2М, 20: 14*) не має чіткого правового окреслення чи тлумачення, то в Новому заповіті ця заповідь набула вже протиприродний і антилюдяний зміст:

“А Я вам кажу, що кожен, хто на жінку подивиться з пожадливістю, той уже вчинив із нею ПЕРЕЛЮБ У СЕРЦІ СВОЇМ. Коли праве око твоє спокушає тебе, – ВИБЕРИ ЙОГО, і кинь від себе!..” (*Матвія, 5: 28–29*).

Хіба не зрозуміло, що виконання і дотримання цієї “заповіді” Ісуса призвело б до того, що по світу нині блукали б нікчемні залишки “справжніх” християн, осліплені, безрукі, безногі, неодружені, – **“Це ті, хто не осквернився з жінками!”** (*Богослова, 14: 4*). Бо як радить головний ідеолог християнства Павло:

“Добре б було чоловікові НЕ ДОТИКАТИСЯ ЖІНКИ. Бо хочу, щоб усі чоловіки були, як я (неодружені)... Говорю неодруженим і вдовам: добре їм, як вони позостануться так, як я (неодруженими). А коли розлучиться (жінка), хай зостанеться незаміжня...” (*1Кор., 7: 1, 7–8, 11*).

Звичайно, це привело б до того, що поступово повимирали б усі ті народи, в яких християнству вдалося перемогти і вкорінитися остаточно. А на землях вимерлих і генетично послаблених наро-

дів “яхвообраним” (жидам) поселятися простіше; вони легко називають себе іменами вимерлих народів чи націй. Результати такої “перемоги” християнства можемо спостерігати з кожним роком все частіше і яскравіше. На міжнародних космополітичних зібраннях збираються переважно жиди усіх країн і держав, видаючи себе за представників різних націй і народів. А як же інакше? Увесь “християнський” світ змирився з двома головними національними ідеями жидів, які поширюються через Біблію і християнство: всі люди є нащадками першождів Адама і Єви, тобто є жидами і уся Земля подарована і обіцяна тільки жидам, а всіх, хто в цьому має сумнів або заперечує, жиди називають “антисемітами”...

Отже, бачимо, як жиди через християнство виховували у всіх нежидівських народів монастирський спосіб життя, притупляли природне бажання продовжувати свій рід, щоб розчистити Землю для себе. В останній главі християнської Біблії, в Апокаліпсисі однозначно говориться про те, що під час “страшного суду” Яхве-Ісус знищить всі народи, **“що говорять про себе, ніби вони юдеї, та ними не є, але вони – ЗБОРИЩЕ САТАНИ”** (*Богослова, 2: 9*), а спасе лише **“144 тисячі від усіх племен Ізраїлевих синів”** (*Богослова, 7: 4*). Навіть у світовій релігії – християнстві чітко проглядається головна ідея юдаїзму – **СПАСІННЯ ТІЛЬКИ ДЛЯ ЖИДІВ...**

То ж доки ця злочинна для інших народів книга буде називатися “святою”? Невже не зрозуміло, для кого вона “свята”?..

УЗАКОНЕНІ СВЯТА ГЕНОЦИДУ

КУЧКИ

КНИГА ЕСТЕР (ЕСФІР)

- 1: 1 І сталося за днів Ахашвероша, що царював від Індії аж до Ефіопії, в сто двадцяти семи округах.
- 3 Третього року свого царювання справив він гостину для всіх своїх князів...
- 10 Коли цареві стало весело від вина, він наказав
- 11 привести царицю Вашті перед цареве обличчя в короні царській, щоб показати народам та зверхникам її красу, бо була вона вродливого вигляду.
- 12 Та цариця Вашті відмовилася прийти за царським словом. І сильно розгнівався цар!
- 16 І порадив (мудрець) Мемухан царю:
- 19 “Нехай вийде царський наказ, що цар дасть царювання іншій, ліпшій від неї.
- 2: 2 Нехай пошукають для царя дівчат вродливих на вигляд, і нехай зберуть їх усіх до замку Сузи.
- 4 А та дівчина що буде найкраща в царських очах, буде царювати замість Вашті”. І була приємна ця порада для царя і він зробив так.
- 5 А в замку Сузи був один юдей Мордехай.
- 7 І він виховував Естер дочку свого дядька. А ця дівчина була хорошої постави та вродливого вигляду.
- 8 Коли збирали багато дівчат до замку Сузи, взята була й Естер до царського дому.
- 9 І була та дівчина хороша в його очах і мала ласку перед ним і він перевів її до найкращого місця в домі жінок.
- 10 Естер не виявила ні про народ свій ні про місце свого народження, бо Мордехай наказав їй, щоб цього вона не виявляла.
- 11 А кожного дня Мордехай ходив до гарему, щоб довідуватись, як живе Естер та що вона робить.
- 17 І цар покохав Естер понад усіх жінок, і вона мала прихильність та ласку перед його обличчям понад усіх дівчат, — і він поклав царську корону на її голову, і зробив її царицею замість Вашті.
- 3: 1 По цих подіях цар Ахашверош звеличив Гамана, агаг’янина, понад усіх князів, що були з ним.
- 2 А всі цареві раби, що були в палаці, падали на коліна та вклонялися Гаманові, бо так про нього наказав цар. А Мордехай не падав на коліна й не вклонявся.

- 5 І побачив Гаман, що Мордехай не падає на коліна й не вклоняється йому і переповнився лютістю.
- 8 І сказав Гаман до царя: “Є один народ, розпорошений в усіх округах твого царства, та закони їх різняться від законів усіх народів і законів царських вони не виконують, — і цареві не варто залишати їх”.
- 13 І були послані листи через гінців до всіх царських округ, щоб були повигублені, побиті та понишені всі юдеї від молодого й аж до старого.
- 4: 1 А Мордехай довідався про все, що було зроблено.
- 3 І в кожній окрузі та місці, куди доходило слово царя були для юдеїв велика жалоба, і піст, і плач, і голосіння.
- 13 І сказав Мордехай передати Естері: “Не думай, що ти втечеш до царського дому одна з усіх юдеїв...”
- 14 Бо якщо справді будеш ти мовчати цього часу, то полегшення та врятування прийде для юдеїв з іншого місця, а ти та дім твого батька погинете!”
- 5: 1 І вбрала Естер царські шати.
- 2 Як цар побачив царицю Естер, то знайшла вона ласку в очах його.
- 3 І сказав до неї цар: “Що тобі, царице Естер? І яке прохання твоє? Якщо побажаєш аж до половини царства, то буде дане тобі!”
- 6: 3 І відповіла цариця Естер: “Нехай буде дане мені життя моє на жадання моє, а народ мій — на прохання моє!”
- 4 Бо продані ми, я та народ мій, на вигублення, на забій та на погибель”.
- 5 Тоді запитав цар: “Де той, що відважився чинити так?”
- 6 І сказала Естер “Ненависник та ворог — це злий Гаман!”
- 10 І повісили Гамана на шибениці.
- 8: 1 Того дня цар Ахашверош віддав цариці Естер дім Гамана, ненависника юдеїв, а Мордехай став перед цареве обличчя, бо Естер виявила, хто він для неї.
- 2 І зняв цар свого персня, що забрав від Гамана, та й дав його Мордехаєві.
- 9 І було написано до юдеїв, і до намісників округ,
- 11 що цар дав право юдеям, які живуть у кожному місті, зібратися й стати за своє життя, вигубити, забити та погубити всяке військо народу та округи, що ненавидять їх,
- 13 щоб юдеї були готові на той день помститися на своїх ворогах.
- 17 І в кожній окрузі та в кожному місті, куди досягає слово царя та закон його, була юдеям радість та веселість, бенкет та свято! І багато-хто з народів краю стали юдеями, бо на них напав страх перед юдеями.

- 9: 1 А дванадцятого місяця, — він місяць адар, — тринадцятого дня юдеї, запанували над ненависниками своїми.
- 5 І били юдеї всіх своїх ворогів, побиваючи мечем, і забиваючи та вигублюючи їх, і робили з своїми ворогами за своєю волею.
- 6 А в замку Сузи юдеї позабивали та повигублювали п'ять сотень чоловік
- 10 і десятьох синів Гамана.
- 15 І зібралися юдеї, що в Сузах, також чотирнадцятого дня, і вибили в Сузах три сотні чоловік.
- 16 А решта юдеїв, що жили по царських округах позабивали сімдесят п'ять тисяч.
- 17 І зробили цей день днем гостини та радості,
- 19 свята та днем посилення дарунків один одному.
- 20 А Мордехай описав ці події, і порозсилав листи до всіх юдеїв,
- 21 щоб вони постановили святкувати цей день кожного року.
- 26 Тому то й назвали ці дні: Пурім (від “пур” — жеребок).
- 28 А дні ці мають споминатися та святкуватися в кожному поколінні, у кожному роді, у кожній окрузі, у кожному місті.
- 10: 3 А юдеянин Мордехай був другий по царі Ахашвероші, і великий для юдеїв, який шукав добра для народу свого.

БІБЛІЙНИЙ СЦЕНАРІЙ ГОЛОДОМОРУ

(Перша книга Мойсея: Буття, глави 41–47)

- 41: 39 І сказав фараон (жидові) Йосипу:
- 40 “Ти будеш (панувати) над моїм домом, а слів твоїх уст буде слухати весь мій народ. Тільки треном я буду вищий від тебе” .
- 43 І поставив його (фараон) над усім єгипетським краєм...
- 47 Земля (єгипетська) СІМ РОКІВ ДОСТАТКУ РОДИЛА на повні жмені.
- 48 І зібрав Йосип усю їжу семи років, яка була в єгипетському краї, і вмістив їжу по містах.
- 49 І зібрав Йосип збіжжя дуже багато, як морський пісок, аж перестав рахувати, бо не було вже числа.
- 53 І скінчилися сім літ достатку, що були в єгипетським краї.
- 54 І почали наставати роки голодні. І БУВ ГОЛОД в усьому єгипетським краї, а ХЛІБ БУВ.
- 55 Але виголоднів увесь єгипетський край і народ почав кричати до фараона про хліб. А фараон сказав усьому Єгиптові: “Ідіть до Йо-

сипа. Що він вам скаже, те й робіть”.

- 57 І прибували з усієї землі до Йосипа купувати поживи...
- 42: 6 А Йосип — він володар над тим краєм, він продавав хліб усьому народові тієї землі. І прибули Йосипові брати (жиди)...
- 25 Йосип наказав, щоб наповнили їхні мішки збіжжям (зерно голодних єгиптян), а срібло їхнє вернули кожному назад, і дали їм поживу на дорогу. І їм зроблено так.
- 47: 13 А хліба не було в усім тім краї, бо голод став дуже тяжкий. І виснажився єгипетський край. Зібрав Йосип усе срібло, яке було в єгипетському краї та краї ханаанському, за поживу, яку вони купували.
- 14 І Йосип вніс те срібло до фараонового дому.
- 15 І вичерпалося срібло в єгипетському краї та ханаанському. І прибув увесь Єгипет до Йосипа, говорячи: “Дай же нам (нашого) хліба! Навіщо нам умирати..?” (15).
- 16 А Йосип сказав: “Дайте свою худобу, а я дам вам (вашого хліба) за вашу худобу, якщо вичерпалося срібло”.
- 17 І вони приводили худобу свою до Йосипа. І дав їм Йосип хліба за коней. І за отари, і за череди худоби, І за ослів. І він того року постачав їм хліб за всю їхню худобу.
- 18 І скінчився той рік, і вони прибули до нього другого року, та й сказали йому: “Нічого не залишилося перед нашим паном, — хіба що наше тіло і наша земля!
- 19 Навіщо ми маємо вмирати?.. КУПИ НАС І НАШУ ЗЕМЛЮ ЗА ХЛІБ. І будемо ми і наша земля РАБАМИ фараонові. А ти дай насіння, — і будемо жити, і не помремо, і земля не опустіє”.
- 20 А Йосип купив усю землю єгипетську для фараона, бо єгиптяни спродували кожен своє поле... І стала земля фараоною.
- 23 І сказав Йосип до народу: “Оце купив я сьогодні вас і вашу землю. Ось вам насіння, — І засійте землю”.
- 25 А вони відказали: “Нехай же знайдемо милість в очах нашого пана, — і станемо РАБАМИ...”
- 26 А Йосип поклав це за постанову на єгипетську землю аж до сьогоднішнього дня...

В християнських церквах попи з рабинами брехливо назвали цей розділ Біблії “Як Йосип врятував Єгипет від голоду”. Справжня ж назва цього розділу мала б бути “Як Йосип виморював Єгипет голодом”.

БІБЛІЙНИЙ ГЕНОЦИД

ПАСХА

(Уривок з другої книги Мойсея: Вихід)

"Під геноцидом треба розуміти дії, які спрямовані на знищення, повністю або частково, якої-небудь національної, етнічної, расової або релігійної групи як такої" (Стаття 2 Конвенції про попередження злочинів геноциду та покарання за нього).

1: 1 А оце ймення Ізраїлевих синів, що прийшли з Яковом до Єгипту. Кожен із домом своїм прибули.

7 А Ізраїлеві сини плодилися сильно, і розмножувались, та й стали вони надзвичайно сильні. І наповнився ними той край.

8 І став над Єгиптом новий цар...

9 І сказав він до народу свого: "Ось народ ізраїлевих синів численніший і сильніший від нас!"

10 ...Коли нам трапиться війна, то прилучиться й він до ворогів наших, — і буде воювати проти нас..."

12 Але що більше його гнобили, то більше він множився та більше ширився.

2: 11 І сталося за тих днів, і підріс Мойсей... І побачив він єгиптянина, що бив єврея з братів його.

12 Та й убив єгиптянина, і заховав його в пісок.

15 І почув фараон про цю справу, та й шукав, щоб убити Мойсея. І втік Мойсей від фараонового лиця...

3: 1 І Мойсей... прийшов до Хориву.

2 І явився йому Ангел Єгови у полум'ї огнюному...

6 І сказав: "Я Бог батька твого, Бог Авраама, Бог Ісака й Бог Якова!"

8 І Я зійшов, щоб визволити народ ізраїльський з єгипетської руки, та щоб вивести його... до Краю, що тече молоком та медом до місця ханаанейнина, і хіттеянина, і амореянина, і періздеянина, і хіввеянина, і свусеянина".

15 І сказав ще Бог до Мойсея: "Отак скажи Ізраїлевим синам: Єгова, Бог батьків ваших, Бог Авраама, Бог Ісака й Бог Якова послав мене до вас. А оце ім'я Моє навіки, і це пам'ять про Мене з роду в рід.

18 І прийдеш ти та старші ізраїлеві до єгипетського царя, та й скажете йому: "...Ми підемо в триденну дорогу в пустиню, і складемо жертви Єгові нашому!"

19 І Я знаю, що єгипетський цар не дасть вам піти...

20 І Я витягну Свою руку, та й поб'ю Єгипет усіма чудами Моїми, що вчиню серед нього, а потому він відпустить вас.

21 І Я дам милість цьому (ізраїльському) народові в очах Єгипту, — і станеться, коли підете, не підете ви порожні!

22 Бо позичить (?) жінка від сусідки своєї... посуд срібний і посуд золотий та одержу,.. — і забере здобич від Єгипту".

БОЖІ ОЗНАКИ ДЛЯ МОЙСЕЯ

4: 1 І відповів Мойсей та й сказав: "Таж вони не повірять мені..."

9 Коли вони не повірять,.. то ти візьмеш води з Річки, і виллєш на суходіл. І переміниться та вода, що ти візьмеш із Річки, і станеться кров'ю на суходолі".

21 І сказав Єгова до Мойсея: "...Я ожорсточу серце його, — і він не відпустить народу.

22 І ти скажеш фараонові: "Так сказав Єгова: Син Мій, Мій перворідний — то Ізраїль.

23 Коли ти відмовишся пустити його, то ось Я вб'ю твого сина перворідного".

7: 1 І сказав Єгова до Мойсея: "Я поставив тебе замість Бога для фараона...

3 А Я вчиню запеклим фараонове серце...

4 І не послухає вас фараон, а Я покладу Свою руку на Єгипет, і виведу військо Своє, народ Мій, синів Ізраїлевих, з єгипетського краю великими присудами.

5 І пізнають єгиптяни, що Я Господь, коли простягну Свою руку на Єгипет..."

ПЕРША КАРА: ВОДА ПЕРЕМІНЕНА НА КРОВ

14 І сказав Єгова до Мойсея:

15 "Піди до фараона..."

16 І скажеш йому: "Єгова, Бог євреїв, послав мене до тебе, кажучи: Відпусти Мій народ..."

17 ...Ось я вдарю палицею, що в руці моїй, по воді,.. — і вона зміниться на кров!

18 А риба, що в Річці, погине. І засмердиться Річка, і попомучаться єгиптяни, щоб пити воду з Річки!

19 Скажи Ааронові: Візьми свою палицю, і простягни свою руку над водою єгиптян, над їхніми річками... і вони стануть кров'ю. І буде кров по всій єгипетській землі..."

20 І Мойсей та Аарон зробили так, як наказав був Єгова.

21 А риби, що в Річці, погинули. І засмерділася Річка, і не могли єгиптяни пити воду з Річки. І була кров у всім єгипетським краї.

ДРУГА КАРА: ЖАБИ

25 І минуло сім день по тому, як Господь ударив річку.

8: 2 І простяг Аарон руку свою на єгипетські води, — і вийшла жабня, та й покрила єгипетську землю.

4 І покликав фараон Мойсея й Аарона, та й сказав: "Благайте Господа, і нехай виведе ці жаби від мене й від народу мого, а я відпущу народ той..."

9 І зробив Господь за словом Мойсея, — і погинули жаби з домів, і з подвір'їв, і з піль.

10 І збирали їх цілими купами, — і засмерділась земля!

ТРЕТЯ КАРА: ВОШІ

13 І простяг Аарон руку свою з палицею своєю, та й ударив земний порошок, — і він стався вошами на людині й на скотині. У весь земний порошок стався вошами в усьому єгипетському краї!

ЧЕТВЕРТА КАРА: РОЇ МУХ

20 І найшла численна мушня на дім фараона, і на дім рабів його, і на всю єгипетську землю. І нищилась земля через ті рої мух!

21 І кликнув фараон до Мойсея та до Аарона, говорячи: "Підіть, принесіть жертви вашому Богові в цьому краї!"

П'ЯТА КАРА: МОРОВИЦЯ НА ХУДОБУ

9: 1 І сказав Господь до Мойсея: "Увійди до фараона, і говори до нього: Так сказав Господь, Бог євреїв: Відпусти Мій народ, і нехай вони служать Мені!

2 Бо коли ти відмовишся відпустити...

3 то ось Господня рука буде на худобі твоїй, що на полі, — на конях, на ослах, на верблюдах, на худобі великій і дрібній, — моровиця дуже тяжка.

4 І відділить Господь між худобою Ізраїля й між худобою Єгипту, і не загине нічого зо всього, що належить ізраїлевим синам".

6 І зробив Господь ту річ назавтра, — і вигинула вся єгипетська худоба, а з худоби Ізраїлевих синів не згнуло ані одне.

ШОСТА КАРА: ГНОЯКИ

8 І сказав Господь до Мойсея й до Аарона: "Візьміть собі повні ваші жмені сажі з печі, і нехай Мойсей кине її до неба на очах фараонових.

9 І стане вона курявою над усією єгипетською землею, а на людині й скотині стане гнояками, що кинуться прищами в усьому єгипетському краї".

10 І набрали вони сажі з печі, та й стали перед фараоновим лицем. І кинув її Мойсей до неба, і стали прищуваті гнояки, що кинулися на людині й на скотині.

11 ...Гнояк той був на чарівниках і на всіх єгиптянах.

СЬОМА КАРА: ГРАД

22 І сказав Єгова до Мойсея: "Простягни свою руку до неба, — і нехай буде град у всьому єгипетському краї на людину, і на худобу, і на всю польову траву в єгипетській землі!"

23 І простяг Мойсей палицю свою до неба, — і Єгова дав громи та град. І зійшов на землю огонь...

25 І повибивав той град у всім єгипетським краї все, що на полі, — від людини аж до худоби! І всю польову рослинність побив той град, а кожне польове дерево поламав!

26 Тільки в землі Гошен, де жили ізраїлеві сини, не було граду.

ВОСЬМА КАРА: САРАНА

10: 1 І сказав Єгова до Мойсея: "Увійди до фараона, бо Я зробив запеклим серце його та серце рабів його, щоб показати ці ознаки Мої серед нього.

12 Простягни свою руку на єгипетську землю сараною, і нехай вона найде на єгипетський край, і нехай поїсть усю земну траву, усе, що град позалишав".

13 Єгова навів східній вітер на землю,... і східній вітер наніс сарани!

14 І найшла сарана на всю єгипетську землю, і залягла в усім єгипетським краї, дуже багато!

15 І покрила вона поверхню всієї землі, і потемніла земля! І поїла вона всю земну траву та ввесь плід дерева, що град позоставив. І не зосталось ніякої зелені ані на дереві, ані на польовій рослинності в усім єгипетським краї!

20 Та Єгова учинив (!) запеклим фараонове серце, — і він знов не відпустив Ізраїлевих синів.

ДЕВ'ЯТА КАРА: ТЕМРЯВА

21 І сказав Єгова до Мойсея: "Простягни свою руку до неба, – і станеться темрява на єгипетській землі..."

22 І простяг Мойсей свою руку до неба, – і сталася густа темрява по всій єгипетській землі три дні.

23 Не бачили один одного, і ніхто не вставав з свого місця три дні! А ізраїлевим синам було світло в їхніх садибах.

ЗАПОВІДЖЕННЯ ЗНИЩИТИ ПЕРВОРІДНЕ В ЄГИПТІ

11: 1 І сказав Господь до Мойсея: "Ще одну поразу наведу Я на фараона й на Єгипет. Потому він відпустить вас звідси.

2 Скажи ж у вуха народу, і нехай позичить кожен від свого ближнього, а кожна від своєї ближньої посуд срібний та посуд золотий".

4 І промовив Мойсей: "Так сказав Господь! Коло півночі Я виїду посеред Єгипту.

5 І помре кожен перворідний єгипетської землі від перворідного фараона,..до перворідного невольниці,.. і все перворідне з худоби.

7 А в усіх синів ізраїлевих – від людини й аж до худоби – навіть пес не висуне язика свого, щоб ви знали, що відділює Господь між Єгиптом і між Ізраїлем.

НАКАЗ ЄГОВИ ПРО ПАСХУ

12: 1 І сказав Єгова до Мойсея й до Аарона

3 "Скажіть усій ізраїльській громаді, говорячи: "У десятий день цього місяця нехай візьмуть собі кожен ягня на дім.

6 І заколе його збір Ізраїлевої громади на смерканні.

7 І нехай візьмуть тієї крові, і нехай покроплять на обидва бокові одвірки, і на одвірок верхній у тих домах, що будуть їсти його в них.

12 І перейду Я тієї ночі в єгипетській краї, і повбиваю в єгипетській землі кожного перворідного від людини аж до скотини.

13 І буде та кров вам знаком на тих домах, що там ви, – і побачу ту кров, і обмину вас. І не буде між вами згубної поразки, коли Я вбиватиму в єгипетській краї.

14 І стане той день для вас пам'яткою, і будете святкувати його, як свято для Єгова на всі роди ваші! Як постанову вічну будете святкувати його!

МОЙСЕЙ НАКАЗ ПРО ПАСХУ

26 Коли запитають вас ваші сини: "Що то за служба ваша?"

27 то відкажете: "Це жертва – Пасха для Єгови, що обминув був доми Ізраїлевих синів в Єгипті, коли побивав Єгипет, а доми наші зберіг".

28 І пішли й учинили сини Ізраїля, – як наказав був Єгова Мойсеєві та Ааронові, так учинили вони.

ДЕСЯТА КАРА: ВИГУБЛЕННЯ ПЕРВОРІДНИХ

29 І сталося в половині ночі, і вдарив Господь в єгипетській краї кожного перворідного, від перворідного фараона,.. аж до перворідного полоненого, що у в'язничному домі, і кожного перворідного від худоби.

30 І встав фараон уночі... та весь Єгипет. І знявся великий зойк в Єгипті, бо не було дому, щоб не було там померлого!...

33 І квапили єгиптяни народ той, щоб спішно відпустити їх...

35 І ізраїлеві сини вчинили за словом Мойсеєвим, і позичили від єгиптян посуд срібний і посуд золотий та шати.

36 ...і вони позичили – і забрали (!) здобич від Єгипту.

ВИХІД ІЗРАЇЛЯ З ЄГИПТУ

37 І вирушили Ізраїлеві сини близько шести сот тисяч чоловіка піхоти, крім дітей,

38 а також багато різного і люду піднялися з ними, і дрібна худоба й велика худоба, масток дуже великий.

41 І сталося саме того дня, – вийшли всі Господні війська (Civ'ot Jehova – війська Єгови, тобто Ізраїль) з єгипетського краю.

ПОСТАНОВА ПРО ПАСХУ

43 І сказав Господь до Мойсея й до Аарона: "Це постанова про Пасху: жоден чужинець не буде їсти її.

44 А кожен раб людський, куплений за срібло, коли обріжеш його, тоді він буде їсти її.

45 Приходько та наймит не буде їсти її.

47 Уся громада Ізраїлева буде справляти її.

48 А копи буде мешкати з тобою приходько, і схоче справляти Пасху Господові, то нехай буде обрізаний в нього кожен чоловічої статі, а тоді він приступить справляти її, і він буде, як народжений в Краї. А кожен необрізаний не буде їсти її.

51 І сталося того саме дня, – вивів Господь Ізраїлевих синів з єгипетського краю за їхніми (військовими) відділами .

УСЕ ПЕРВОРІДНЕ – ДЛЯ ГОСПОДА

13: 14 І станеться, коли завтра запитає тебе син твій, говорячи: Що то? то відповіси йому:

15 ...Господь повбивав усіх перворідних в єгипетським краї, від перворідного людського й аж до перворідного худоби. Тому то я приношу в жертву Господові все чоловічої статі, що розкриває утробу, а кожного перворідного синів своїх викупаю.

18 ...І вийшли Ізраїлеві сини з єгипетського краю озброєні.

ВДЯЧНА МОЙСЕВА ПІСНЯ

15: 1 Тоді заспівав Мойсей та ізраїлеві сини оцю пісню Господові:

2 Це мій Бог, – і прославлю Його, Він Бог батька мого, – і звеличу Його!

3 Господь – МУЖ ВІЙНИ, Єгова – Йому Ймення!

14 Почули народи – і тремтіли...

18 і Господь зацарює навіки віків!"

БОГ ІЗРАЇЛІВ — БОГ ЄВРЕЇВ

Біблійна статистика:

Бог євреїв — 6 разів,
Бог Ізраїлів — 105 разів,
Саваот — 270 разів,
Бог Саваот — 26 разів,
Єгова — 3 рази,
Бог батьків ваших — 7 разів,
Бог Авраама — 13 разів,
Бог Ісаака — 6 разів,
юдей—юдейський — 81 раз,
єврей—єврейський — 27 разів,
Ізраїль — 842 рази,
ізраїлевий (-їлів) — 1722 рази

“І вони споглядали на Ізраїлевого Бога” (2М., 24: 10).

“Тому так промовляє Бог Саваот, Бог Ізраїлів...” (Єрем., 9: 14).

“Ізраїль — племено Його спадку, Господь Саваот — Його Ймення!” (Єр., 10:16).

“Господь — Муж війни, Єгова — Йому Ймення!” (2М., 15: 3).

І сказав Бог до Мойсея: “Отак скажи Ізраїлевим синам: Господь, Бог батьків ваших, Бог Авраама, Бог Ісаака й Бог Якова послав мене до вас. А оце Ім’я моє навіки, і це пам’ять про Мене з Роду в рід.

...і прийдеш ти та старші Ізраїлеві до єгипетського царя, та й скажете йому: Господь, Бог євреїв стівся був нам” (2М., 3: 15, 18).

ЮДЕЙСЬКИЙ НАЦИЗМ

або повне знищення 33 народів

(Книга Ісуса Навина)

1: 1 По смерті Мойсея, сказав Господь до Ісуса, сина Навиногого:

2 Мойсей, раб Мій, помер. А тепер уставай, перейди цей Йордан та весь народ цей до того Краю, що Я даю їм, Ізраїлевим синам.

3 Кожне місце, що стопа ноги вашої ступить на ньому, Я дав вам...

5 Не встоїть ніхто перед тобою...

12 А Рувимовому й Гадовому та половині племені Манасіїного Ісус сказав:

14 Ваші жінки, діти ваші та ваша худоба зостануться... по той бік Йордану, а ви перейдете озброєні..., усі сильні військові.,

15 аж поки Господь не дасть відпочинку вашим братам..., і посядуть і вони той Край, що Господь, Бог ваш, дає їм.

16 А вони відповіли Ісусові: Усе, що накажеш нам, ми зробимо...

18 Кожен, хто буде неслухняний наказам твоїм... нехай буде збитий.

5: 2 Того часу сказав Господь до Ісуса: Нароби собі камінних ножів, і пообрізуй Ізраїлевих синів знову, другий раз.

3 І наробив собі Ісус камінних ножів, та й пообрізував Ізраїлевих синів...

5 Бо був обрізаний увесь народ, що виходив, а всього народу, що народився в пустині в дорозі по виході з Єгипту, не обрізували.

6 Бо сорок літ ходили Ізраїлеві сини в пустині, аж поки не вигинув увесь той народ, ті вояки, що вийшли були з Єгипту...

6: 1 А Єрихон замкнувся... зо страху перед Ізраїлевими синами...

16 ...Ісус сказав до народу: Закричіть, бо Господь віддав вам це місто!

20 Як закричав народ гучним криком, то впав мур..., а народ увійшов до міста...

21 І зробили вони закляттям усе, що в місті, від чоловіка й аж до жінки, від юнака й аж до старого, і аж до вола, і штуки дрібної худоби, і осла, усе знищили вістряем меча.

24 А місто та все, що в ньому, спалили огнем. Тільки срібло та золото, і речі мідяні та залізні дали до скарбниці Господнього дому.

27 І був Господь з Ісусом, а слава його розійшлася по всім Краї.

8: 1 І сказав Господь до Ісуса: Не бійся й не лякайся, візьми з собою весь військовий люд..., піди на Ай.

2 І зробиш Аєві, і цареві його, як ти зробив Єрихоніві та цареві його, тільки здобич його та худобу його заберете собі.

24 І сталося, як покінчив Ізраїль забивати всіх айських мешканців на полі, у пустині, що гнали їх по ній, і попадали вони від вістря меча аж до останнього, то вернувся весь Ізраїль до Аю, і перебили його вістря меча.

25 І було всіх, що впали того дня, від чоловіка й аж до жінки, дванадцять тисяч, усі айські мешканці.

26 А Ісус не опускав своєї руки, що витягнув зо списом, аж поки не вчинив закляттям усіх айських мешканців.

27 Тільки худобу та здобич того міста позабирав собі Ізраїль...

28 І спалив Ісус Ай, і поклав його вічною руїною, пустою, і так є аж до цього дня.

29 А айського царя повісив на дереві...

9: 1 І сталося, коли це почули всі царі, що по той бік Йордану...: хіттеянин, і амореянин, ханаанеянин, періздеянин, хіввеянин і свусеянин,

2 то вони зібралися разом, щоб однодушно воювати проти Ісуса та проти Ізраїля.

10: 8 І сказав Господь до Ісуса: Не бійся їх, бо Я віддав їх у твою руку, ніхто з них не встоїть перед тобою.

9 І прибув до них Ісус зненацька...

10 І Господь навів на них замішання перед Ізраїлем, і побив їх великою поразкою...

11 І сталося, коли вони втікали перед Ізраїлем..., то Господь кидав на них із неба велике каміння і вони вмирили. Тих, що повмирили від градового каміння, було більше від тих, що Ізраїлеві сини повбивали мечем.

23 ...І вивели до нього з печери п'ятьох царів: царя єрусалимського, царя хевронського, царя ярмутського, царя лахіського, царя еглонського.

26 А Ісус бив їх, і повбивав їх, і повісив їх на п'ятьох деревах. І висіли вони на тих деревах аж до вечора.

27 І сталося на час заходу сонця, Ісус наказав, і поздіймали їх із дерев, і повкидали їх до печери, де вони були поховалися, і понакладали велике каміння на отвір печери, де воно аж до цього дня.

28 А Маккеду Ісус здобув того дня, і побив вістря меча її та царя її, учинив закляттям їх та кожну особу, хто був у ній, не позоставив жодного врятованого в ній. І зробив він її цареві те саме, що зробив був цареві ерихонському.

29 А Ісус та весь Ізраїль... воював проти Лівни.

30 І дав Господь в Ізраїлеву руку також її та царя її, і він побив вістря меча її та кожну особу, що в ній, не позоставив жодного врятованого в ній. І зробив він цареві її, як зробив був цареві ерихонському.

32 І дав Господь в Ізраїлеву руку Лахіш..., і побив вістря меча його та кожну особу, що в ньому...

33 Тоді прийшов гезерський цар Горам допомогти Лахішу, та Ісус побив його й народ його, так що не позоставив жодного в ньому.

34 І перейшов Ісус та весь Ізраїль... до Еглону...

35 І здобули його..., і побили його вістря меча, а кожну особу, що в ньому...

36 І пішов Ісус та весь Ізраїль... до Хеврону...

37 І здобув його, і побив вістря меча його та царя його, і всі міста його, і кожну особу, що в ньому, не позоставив жодного врятованого...

38 І вернувся Ісус та весь Ізраїль... до Девіру, і воював із ним.

39 І він здобув його, і царя його, і всі міста його, і повбивали їх вістря меча, та й зробив закляттям кожну душу, що в ньому, не позоставив жодного врятованого...

40 І побив Ісус увесь Край... і всіх їхніх царів, не зоставив жодного врятованого, а кожну особу зробив закляттям, як наказав був Господь, Бог Ізраїлів.

11: 5 І змовилися всі ці царі, і прийшли..., щоб воювати з Ізраїлем.

6 І сказав Господь до Ісуса: Не бійся їх, бо Я покладу їх усіх трупами перед Ізраїлем; їхнім коням попідрізуєш жили ніг, а їхні колесниці попадиш в огні.

8 І дав їх Господь в Ізраїлеву руку, і вони повбивали їх... так, що не зоставили їм жодного врятованого.

9 І зробив їм Ісус, як сказав йому Господь: їхнім коням попідрізував жили, а їхні колесниці попалив у вогні.

10 І вернувся Ісус і здобув Хацор, а його царя вбив мечем, бо Хацор... був головою всіх тих царств.

11 І повбивали вістря меча кожну особу, що в ньому, зробили їх закляттям, не позосталася жодна душа, а Хацора спалив огнем.

12 А всі царські міста та всіх їхніх царів Ісус здобув, та й повбивав їх вістрям меча, зробив їх закляттям...

14 А всю здобич тих міст та худобу Ізраїлеві сини забрали собі; тільки кожну людину побили вістрям меча, аж поки вони не вигубили їх, не позоставили жодної душі.

16 І взяв Ісус весь той Край... А всіх їхніх царів він забрав, і бив їх, і повбивав їх.

23 ...І Ісус дав його Ізраїлеві на спадок...

12: 1 А оце царі того Краю, яких побили Ізраїлеві сини, і посіли їхній Край...

2 Сигон, цар аморейський,

4 ...царя башанського...

9 цар ерихонський один, цар гайський, один,

10 цар ерусалимський один, цар хевронський один,

11 цар ярмутський один, цар лахиський один,

12 цар еглонський один, цар гезерський один,

13 цар девірський один, цар гедерський один,

14 цар хоремський один, цар арадський один,

15 цар лівенський один, цар адулламський один,

16 цар маккедський один, цар бет-елський один,

17 цар тапшуахський один, цар хеферський один,

18 цар афекський один, цар шаронський один,

19 цар мадонський один, цар хацорський один,

20 цар шімронський один, цар ахшафський один,

21 цар таанахський один, цар мегіддівський один,

22 цар кедеський один, цар йокнеамський один,

23 цар дорський один, цар гоїмський один,

24 цар тірцький один. Усіх царів тридцять і один (насправді, за простими підрахунками — 33 народи!).

23: 1 ...Ісус постарів, увійшов у літа,

2 то покликав Ісус усього Ізраїля, його старших, і голів його, і суддів його, і урядників його, та й сказав до них: Я постарів...

3 А ви бачили все, що зробив був Господь, Бог ваш, усім цим людям для вас, бо Господь, Бог ваш, Він Той воюючий для вас!

9 І вигнав Господь перед вами народи великі та сильні, а ви не встояв ніхто перед вами аж до цього дня.

12 Бо якщо справді будете ви відвертатися й приліпитися до решти цих народів позоставлених із вами, і будете свататися з ними, і будете змішуватися з ними, а вони з вами,

13 то... Господь, Бог ваш, більш не гнатиме ці народи перед вами, і вони стануть для вас пасткою, та батоном на ваші боки, та терням на ваші очі, аж поки ви не вигинете...

15 ...Наведе Господь на вас усе слово зле, аж поки Він вигубить вас...

16 Коли ви переступите заповіта Господа, Бога вашого..., і будете служити іншим богам..., то запалиться гнів Господній на вас, і ви скоро погинете з того хорошого Краю, що його Він вам дав.

24: 2 І сказав Ісус до всього народу: Так сказав Господь, Бог Ізраїлів: По тім боці Річки сиділи були ваші батьки від віків:

5 ...І послав Я Мойсея та Аарона, та й ударив Єгипет...

6 І вивів Я ваших батьків із Єгипту...

11 І перейшли ви Йордан... І воювали з вами господарі Єрихону: періздеяннин, і ханаанеяннин, і хіттеяннин, і гіргашеяннин, і хіввеяннин, і евусеяннин, а Я дав їх у вашу руку.

13 І дав Я вам Край, що над ним ти не трудився, і міста, що їх ви не будували, і ви осілися в них; виноградники та оливки, яких ви не садили, ви їли.

14 А тепер бійтеся Господа й служіть Йому в невинності та в правді, і повідкидайте богів, яким служили ваші батьки на тому боці Річки та в Єгипті, та й служіть Господеві.

16 І відповів народ: Борони, нас Боже, покинути Господа, щоб служити іншим богам!

19 І сказав Ісус до народу: Ви не здолієте служити Господеві, бо Він... Бог заздрісний. Не простить Він вашу провину та ваших гріхів.

20 Коли ви покинете Господа, і будете служити чужим богам, то..., зробить вам зло, і вигубить вас...

23 А тепер покиньте чужих богів, що серед вас, і прихиліть своє серце до Господа, Бога Ізраїлевого.

24 І сказав народ до Ісуса: Господеві, Богові нашому, ми будемо служити, а голосу Його будемо слухатися!

26 І написав Ісус ті слова в книзі Божого Закону...

29 ...І вмер Ісус, син Навинів, раб Господній, віку ста й десяти літ.

ЗАПОВІДІ ІСУСА ХРИСТОСА або ПРИВИД ХРИСТІАНСТВА

Через те, що світ мудрістю не зрозумів Бога в мудрості Божій, то Богові вгодно було спасти віруючих через дурість проповіді.
(1Кор., 1: 21)

Єдине, чим сьогодні ще вперто прикриваються християни різних напрямків, це “общечеловеческой” сутністю десяти заповідей, які закарбовані в Старому заповіті. Але багато християн навіть не спромоглися вивчити їх напам’ять. Більша частина тих, хто їх знає, вивчили спрощений перелік, який поширюється на зворотньому боці християнських календариків. Зустріти християнина, який би знав напам’ять біблійний зразок десяти заповідей, майже неможливо, а такого, який би знав усі заповіді, які закарбовані в Біблії, “в день з вогнем” не знайдете...

Якщо уважно переглянути текст Старого заповіту, то можна в ньому знайти два місця із заголовком “десять заповідей”, але на ці інші десять заповідей попи чомусь намагаються не звертати увагу прихожан, бо вони дуже сильно відрізняються від тих, про які всі говорять. Серед цих заповідей є такі, які наказують християнам знищувати храми і святині нехристиянських народів: **“Ви їхні жертovníки ПОРУЙНУЄТЕ, а їхні камінні стовпи Богів ПОТРОЩІТЕ, а їхні дерева святі ПОВИРУБУЄТЕ!”** (2М., 34: 13). Чи не подібно робили більшовики з християнськими церквами, собора-

ми і монастирями? Принаймні, стає зрозумілим, звідки комуністи перейняли традицію знищувати храми і святині. Те ж саме робили християни зі святинями місцевої Української Віри протягом тисячоліття....

Серед заповідей існують і такі, які подібні до вказівок Адольфа Гітлера германському народові: **“Стережися, щоб не склав ти угоду з мешканцями тієї землі, куди ти входиш”** (2М., 34: 12) або **“Не візьмеш дочок (мешканців тієї землі, до якої входиш), для синів своїх”** (2М., 34: 16).

Цікаво, що в розмові із заможним юдеєм навіть Ісус Христос спромігся перерахувати лише п’ять заповідей з десяти (Матвія, 19: 18–19). Він говорив їх не від власного імені, а наголошував: **“що в Законі написано”** (Луки, 10: 26), даючи зрозуміти, що ці заповіді дані не ним, бо **“Я й Отець — Ми одне!”** (Івана, 10: 30). А жидів питав: **“Чи ж Закона вам дав не Мойсей?”** (Івана, 7: 19).

Ніхто ще й досі не намагався зібрати до купи і дослідити усі біблійні заповіді, а тим більше розмежувати окремо заповіді Старого і Нового заповітів, і, зокрема, заповіді Ісуса Христоса. А таке дослідження було б необхідним і корисним для релігієзнавчої науки і для того, щоб розібратися в причинах утворення християнського протестантизму і сектантства. Тим більше, що нарешті стало б зрозумілим, звідки уся невпорядкованість і нерівновага в житті християнського світу і як уберегтися від загального зомбування людей напередодні святкування 2-тисячоліття “народження Христоса”.

Цікаво, що юдеї живуть за законами Тори (перших п’яти книг Старого заповіту) і Талмуду, в яких вміщено 365 заборон і 1278 застережень. Але немає жодної “християнської” держави, яка б жила за законами Ісуса Христоса або за заповідями Нового заповіту. Ці уряди добре розуміють, що така держава дуже швидко припинила б своє існування.

А тепер, українцю, якщо ти вважаєш себе справді українцем духом і тілом, то наберися сміливості й терпіння, тим більше, що “усі дурні християнські інстинкти ще сидять в нашому світогляді” (за Нітше), і — вперед на сторінки Біблії!..

ДВА ВАРИАНТИ ДЕСЯТИ ЗАПОВІДЕЙ БОГА ІЗРАЇЛЮ

ДЕСЯТЬ ЗАПОВІДЕЙ

Варіант перший

(Друга книга Мойсея: Вихід, 20)

I. Хай не буде тобі інших богів крім мене! (3)

II. Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі, на землі, і що у воді під землею [4] Не вклоняйся їм і не служи їм, бо я – Бог заздрісний, що КАРАЄ за провину батьків на синах, на третіх і на четвертих поколіннях... (6)

III. Не призывай імені Мого даремно, бо не помилую (7)

IV. Пам'ятай день суботній, щоб святити (святкувати) його! (8)

Шість днів працею, а день (сьомий – СУБОТА для Господа (9–10)

V. Шануй свого батька та матір свою (12)

VI. Не вбивай! (13)

VII. Не чини перелобу! (14)

VIII. Не кради! (15)

IX. Не свідчи неправдиво на свого ближнього! (16)

X. Не жадай дому ближнього свого, ні його жінки, ні його рабів, ні його худоби, ані всього, що ближнього твого! (17)

ДЕСЯТЬ ЗАПОВІДЕЙ

Варіант другий

(Друга книга Мойсея: Вихід, 34)

I. Стережися, щоб не склав ти угоду з мешканцями тієї землі, куди ти входиш [12]. Ви їхні жертovníки **ПОРУЙНУЄТЕ**, а їхні камінні стовпи Богів **ПОТРОЦИТЕ**, а їхні дерева святі **ПОВИРУБУЄТЕ!** (13)

II. Не будеш ти кланятися Богові іншому, бо я – Бог заздрісний, ім'я моє – “Заздрісний”! (14)

III. Щоб не склав ти умови з мешканцями Краю, якщо вони будуть Богам своїм жертви приносити і покличуть тебе, то ти не будеш їсти (нічого) із їхньої жертви (15)

IV. Не візьмеш дочок (мешканців тієї землі, до якої входиш), для синів своїх (16)

V. Литих Богів не зробиш собі (17)

VI. Будеш відзначати свято Пасхи (18)

VII. Не будете з'являтися до мене з порожніми руками (20)

VIII. Шість днів будеш працювати, а дня сьомого спочинеш від праці (21)

IX. Початок первоплодів твоєї землі принесеш у дім Бога свого (26)

X. Тричі в році вся чоловіча стать буде з'являтися перед Богом (23)

А ось які страшні покарання обіцяє Бог Ізраїлю – Яхве усім юдеям, і, звичайно ж, усім тим, хто навертається в юдейську релігію через християнство. Це ж про себе він наголошує через Біблію жидам: “І побачить увесь народ, серед якого ти знаходишся, **ЯКИЙ Я СТРАШНИЙ!** Я вижену народи перед тобою, і розширю границі твої” (Біблія. Книга вихід, 34: 10, 24).

“БОГ ЖОРСТОКИЙ, МСТИВИЙ І СТРАШНИЙ”

(Третя книга Мойсея: Левит, 26)

А коли ви (юдеї) не будете слухняні мені, і не виконуватимете всіх моїх заповідей (14), і, якщо постановами моїми будете погордувати, і якщо душа ваша бридитиметься законами моїми (15), то Я поставлю над вами перестрах, **СУХОТИ** й **ПРОПАСНИЦЮ**, що винищують очі та обезсилюють душу. І ви даремно сіятимете насіння своє, – бо поїдять його вороги ваші (16). І ви будете вдарені своїми ворогами. І будуть панувати над вами ваші ненависники (17).

А якщо й при тому не будете слухняні мені, то Я **СЕМИКРАТНО ПОБІЛЬШУ КАРУ НА ВАС** (18). Земля ваша не дасть свого врожаю, а дерева на землі не дадуть своїх плодів (20).

А якщо й тоді не схочете бути слухняними мені, то я **СЕМИКРАТНО ЗБІЛЬШУ НАД ВАМИ СВІЙ УДАР** (21). І пошлю на вас пільну звірину, а вона **ВИНИЩИТЬ ВАМ ДІТЕЙ**, і вигубить вашу худобу, і зменшить кількість вашу, і попустошить ваші дороги (22).

Якщо цими карами не будете навчені (23), то Я **ВДАРЮ ВАС СЕМИКРАТНО** (24) і приведу на вас меча, і **ПОШЛЮ МОРОВИЦЮ** на вас, і ви будете віддані в руки ворога (25). Коли я **ЗНИЩУ ВАМ ХЛІБ**, ви будете їсти – і не насититесь.

А якщо й тим не станете слухняні мені (27), то я **СЕМИКРАТНО ПОКАРАЮ ВАС** (28), і ви **ТІЛО СВОЇХ СИНІВ БУДЕТЕ ЇСТИ** і **ТІЛО ДОЧОК СВОЇХ БУДЕТЕ ПОЇДАТИ** (29). І поруїную ваші висоти (пагорби), і **ПОСТИНАЮ** ваші **СТОВПИ СОНЦЯ**, і поскидаю трупи ваші на трупи (зображення) Богів ваших (30). І чиню міста ваші руїною, і спустошу **ВАШІ СВЯТИНИ** (31), і спустошу я край той (32), а **ВАС ПОРОЗПОРОШУЮ ПОМІЖ НАРОДІВ**, і вийму за вами **МЕЧІ**, – і стане край ваш пусткою, а міста ваші будуть руїною... (33).

РУЙНІВНІ ЗАПОВІДІ ІСУСА ХРИСТОСА

(На основі усіх євангелій Нового Заповіту: Матвія, Марка, Луки, Івана).

**ЗНЕНАВИДЬ СВОЇХ БАТЬКІВ!
ЗНЕНАВИДЬ СВОЇХ БРАТІВ І СЕСТЕР
ЗНЕНАВИДЬ СВОЮ ЖІНКУ!
ЗНЕНАВИДЬ СВОЇХ ДІТЕЙ!
ЗНЕНАВИДЬ СВОЮ ДУШУ (ЖИТТЯ)!**

НЕ ОДРУЖУЙТЕСЬ ВДРУГЕ!

**НЕ ОДРУЖУЙТЕСЬ З РОЗВЕДЕНИМИ!
НЕ ОДРУЖУЙТЕСЬ ЗОВСІМ!**

**ПОКИНЬТЕ СВІЙ ДІМ!
ПОКИНЬТЕ СВОЇХ БАТЬКІВ!
ПОКИНЬТЕ РІДНИХ**

“Коли хто приходить до мене, і не зненавидить свого батька та матір, і дружини й дітей, і братів, і сестер, а до того й своєї душі, — той не може бути учнем моїм!” (Луки, 14: 26).

“Вороги чоловікові — домашні його! Хто більш, як мене, любить батька чи матір, той мене недостойний. І хто більш, як мене, любить сина чи дочку, той мене недостойний” (Матвія, 10: 36–37).

Хто дружину відпустить свою, і одружиться з іншою, той чинить перелюб (Матвія, 19: 9; Луки, 16: 18).

Хто одружиться з розведеною, той чинить перелюб” (Матвія, 19: 9; Луки, 16: 18).

Учні говорять Йому (Ісусу): “...То не добре одружуватись”. А Він їм відказав: це слово вміщають не всі, але ті, кому дано. Бо бувають скопці, що з утроби материнської народилися так; є й скопці, що їх люди оскопили (кастрували) *, і є скопці, що самі оскопили (кастрували) себе ради Царства Небесного. Хто може вмістити, — нехай вмістить”.

“Ті, що будуть достойні того віку й воскресіння з мертвих, — не будуть ні женитися, ні заміж виходити!” (Луки, 20: 34–35).

“Кожен, хто за ймення моє кине дім, чи братів, чи сестер, або батька, чи матір, чи діти, чи землі, — той багатократно одержить і успадкує вічне життя” (Матвія, 19: 29).

* Йдеться про євнухів, яких продавали для охорони жіночих гаремів. Федір Дудко у своїй книзі “Стрибожа онука” (Авгсбург, 1948) описує, як жиди-работорговці кастрували полонених слов'ян спеціально для продажу їх в гареми.

**БРАТІВ І СЕСТЕР!
ПОКИНЬТЕ СВОЇХ ДІТЕЙ!
ПОКИНЬТЕ СВОЮ ДРУЖИНУ!
ПОКИНЬТЕ СВОЮ ЗЕМЛЮ!**

НЕ ХОРОНИ СВОЇХ БАТЬКІВ!

**НЕ ПРОЩАЙСЯ З ДОМАШНІМИ!
НЕ ХОДИ ЗА ПЛУГОМ!
ЗАБУДЬ СВОЄ МИНУЛЕ!**

НЕ ПРАЦЮЙТЕ! НЕ ПРЯДІТЬ!

ЖЕБРАКУЙТЕ!

**НЕ ПРЯДІТЬ!
НЕ ТЧІТЬ!**

А Петро став казати Ісусу: “От усе ми покинули, та й пішли за Тобою слідом”. Ісус відказав: “Поправді кажу вам: “Немає такого, щоб покинув свій дім, або дружину, чи братів, чи дітей ради царства божого, і не одержав би значно більше цього часу, а в віці наступному — життя вічне” (Марка, 10: 28–29; Луки, 18: 29–30).

І промовив до одного Ісус: “Іди за мною! А той відказав: “Дозволь мені перше батька свого поховати”. Ісус же йому відказав: “Іди за мною, і зостав мертвим ховати мерців своїх!” (Матвія, 8: 21–22).

І промовив до другого Ісус: “Іди за мною” А той відказав: “Дозволь мені перше піти, і батька свого поховати”. Ісус же йому відказав: “Залиш мертвим ховати мерців своїх. А ти йди та звіщай Царство Небесне” (Луки, 9: 59–60).

А інший сказав був: “Господи, я піду за тобою, та дозволя мені перш попроситись із своїми домашніми”. Ісус же промовив до нього: “Ніхто з тих, хто кладе свою руку на плуга та назад озирється, не надається (не потрапить) до Божого Царства” (Луки, 9: 61–62).

“Погляньте на польові лілеї, як зростають вони, — не працюють і не прядуть” (Матвія, 6: 28).

“Був жебрак один Лазар, що лежав під ворітьми багатого, струпами вкритий, і бажав (!) годуватися кришками, що зо столу багатого падали, (аніж працювати — П. С.) Умер жебрак і на Авраамове лоно віднесли його анголи. Умер же багатий, терплячи муки в аду” (Луки, 16: 20–23).

“Погляньте на ті он лілеї, як вони не прядуть, ані тчуть” (Луки, 12: 27).

**НЕ СІЙТЕ!
НЕ ЖНІТЬ!
НЕ ЗБИРАЙТЕ УРО-
ЖАЙ!**

**НЕ ЖУРІТЬСЯ (НЕ
ДУМАЙТЕ) ПРО СВОЄ
ЖИТТЯ!
НЕ ДУМАЙТЕ ПРО
СВІЙ ОДЯГ!**

**НЕ ДУМАЙТЕ ПРО
СВОЄ ЖИТТЯ!
НЕ ДУМАЙТЕ ПРО
ЇЖУ І ПИТТЯ!
НЕ ЖУРІТЬСЯ ПРО
СВОЄ ТІЛО!
НЕ ЖУРІТЬСЯ ПРО
МАЙБУТНЄ!**

**НЕ ЗАОЩАДЖУЙ
ГРОШЕЙ!
СТАНЬ ЗЛИДАРЕМ!**

“Погляньте на птахів небесних, що не сіють, не жнуть, не збирають у клуні, та проте ваш Небесний Отець їх годує. Чи ж ви не багато вартіші за них?” (*Матвія, 6: 26*).

“Погляньте на гайвороння, що не сіють, не жнуть, нема в них комори, ні клуні, — проте Бог їх годує. Скільки ж більше за птахів ви варті! (*Луки, 12: 24*).

“Не журіться про життя, — у що ви зодягнетесь. Бог Ізраїля краще зодягне вас. І не шукайте, що будете їсти, чи що будете пити, і не клопочіться. Бо всього цього люди цього світу шукають” (*Луки, 12: 22, 28–30*).

“Не журіться про своє життя — що будете їсти та що будете пити, ні про тіло своє, — у що зодягнетесь. І про одяг чого ви клопочетесь? Отож, не журіться, кажучи: що ми будемо їсти, чи: що будемо пити, або: у що ми зодягнемось? Бо ж усього того язичники шукають. Отож, не журіться про завтрашній день” (*Матвія, 5: 25, 31–34*);

“Уважайте, щоб ваші серця не обтяжувалися життєвими клопатами” (*Луки, 21: 34*).

“Не складайте собі скарбів на землі” (*Матвія, 6: 19*).

Спитав Ісуса один: “Учителю, що робити мені, щоб вічне життя впадкувати?” Ісус же йому відказав: Знаєш заповіді:

Не вбивай

Не чини перелюбу

Не кради

Не свідкуй неправдиво

Шануй свого батька та матір

Не кривди (не ображай)

А він відказав Йому: “Учителю, — це все виконав ще змалку”. Ісус же поглянув на нього з любов’ю, і промовив йо-

БУДЬ БІДНИМ!

**ВІДМОВСЯ ВІД УСЬО-
ГО, ЩО МАЄШ!**

**ЗРЕЧІТЬСЯ САМОГО
СЕБЕ!**

**ЗНЕНАВИДЬТЕ СВОЮ
ДУШУ!**

**ЗГУБИТЬ СВОЮ
ДУШУ!**

**НЕ СПАСАЙТЕ СВОЄІ
ДУШІ!**

му: “Одного бракує тобі: іди, **розпродай, що маєш, та вбогим роздай** — і матимеш скарб ти на небі. Потім приходи та йди слідом за Мною”. І сказав Ісус своїм учням: “Як тяжко отим, хто має багатство, увійти в Царство Боже!” (*Марка, 10: 17–23*).

А той відказав: “Усе це я виконував від юнацтва свого”. Ісус промовив до нього “Одного тобі ще бракує: розпродай усе, що ти маєш, і вбогим роздай, та й іди слідом за мною!” (*Луки, 18: 18–22*).

“Кожен, хто не зречеться усього, що має, не може бути учнем моїм. І хто не йде слідом за мною, той не може бути моїм учнем” (*Луки, 14: 33, 27*).

“І хто не піде за мною слідом, той мене недостойний” (*Матвія, 10: 38*).

“ХТО НЕ ЗО МНОЮ, ТОЙ ПРОТИ МЕНЕ!” (*Матвія, 12: 30*).

“Як хто служить мені, хай той іде за мною, і де я, там буде й слуга мій” (*Івана, 12: 26*).

“Коли хоче хто йти слідом за мною, — хай зречеться самого себе” (*Матвія, 16: 24; Марка, 8: 34; Луки, 3: 23*).

“Хто кохає душу свою, той погубить її; хто ж зненавидить душу свою на цьому світі, — збереже її у вічне життя” (*Івана, 12: 25*).

“Хто хоче душу зберегти, той погубить її, а хто ради Мене згубить душу свою, той її збереже” (*Луки, 9: 24*).

“Хто душу свою зберігає, той погубить її, хто ж за мене погубить душу свою, — той знайде її” (*Матвія, 10: 39*).

“Хто хоче спасти свою душу, той її погубить, хто ж за мене свою душу погубить, той знайде її” (*Матвія, 16: 25*).

“Хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто погубить душу свою ра-

ЖЕБРАКУЙТЕ!

ди мене та Євангелії, той її збереже”
(Марка, 8: 35).

“Просіть – і буде вам дано, стукайте – і відчинять вам, бо кожен, хто просить – одержить, а хто стукає – відчинять йому” (Матвія, 7: 7–8).

“Хто просить у тебе – то дай” (Матвія, 5: 42).

“Просіть, і буде вам дано, стукайте – і відчинять вам! Кожен, хто просить, одержує, а хто стукає – відчинять” (Луки, 11: 9–10).

ПРОКЛИНАЙТЕ!

“А як прийдете в місто яке, і вас не приймуть, то вийдіть на вулиці його та й кажіть: Ми обтрушуємо вам навіть порошок, що прилип до нас із вашого міста”. Кажу вам: того дня (судного) легше буде содомлянам, аніж тому місту!” (Луки, 10: 10–12).

“А як хто вас не прийме, і ваших слів не послухає, виходячи з дому чи з міста того, обтрусіть порошок із своїх ніг...” А коли будуть вас переслідувати в одному місті, утікайте до іншого” (Матвія, 10: 14, 23).

РАДІЙТЕ, КОЛИ ВАС ЗНЕНАВИДЯТЬ ЛЮДИ!

“Блаженні ви будете, коли люди вас зненавидять, і коли проженуть вас, і ганьбитимуть, і знеславлять, як зле, ім’я ваше... Радійте того дня й веселіться – нагорода бо ваша велика на небесах. Горе вам, як усі люди про вас говоритимуть добре!” (Луки, 6: 22–23, 26).

ЗАПОВІДІ РАБСЬКОЇ СВІДОМОСТІ І ЖИТТЯ

ЛЮБІТЬ СВОЇХ ВОРОГІВ! НЕ ПРОТИВТЕСЬ ЗЛОМУ! ЗАОХОЧУЙ ЗЛО!

“Любіть ворогів своїх!” (Матвія, 5: 44; Луки, 6: 27, 35).

“Я вам кажу: не противитесь злому!” (Матвія, 5: 39).

“І коли вдарить тебе хто у праву щоку твою, – підстав йому й другу! (Матвія, 5: 39).

НЕ ПРОТИВТЕСЬ НА-

СИЛЛЮ!

ВІДБРАНЕ НЕ ПОВЕРТАЙ!

ПОЗИЧЕНЕ (У ТЕБЕ) НАЗАД НЕ ЖАДАЙ!

БЛАГОСЛОВЛЯЙТЕ ТИХ, ХТО ВАС ПРОКЛИНАЄ!

РОБІТЬ ДОБРО ТИМ, ХТО ВАС НЕНАВИДИТЬ!

МОЛІТЬСЯ ЗА ТИХ, ХТО ВАМ КРИВДУ ЧИНІТЬ!

“А хто хоче забрати сорочку твою, – віддай і плаща йому!” (Матвія, 5: 39–40; Луки, 6: 29).

“Хто буде тебе силувати відбути подорожню повинність на одну милю, – іди з ним навіть дві!” (Матвія, 5: 41).

“Від того, хто твоє забирає, – назад не жадай!” (Матвія, 5: 30).

“Позичайте, не ждучи нічого назад! А коли позичаєте тим, що від них сподіваєтесь взяти, яка вам за те ласка?” (Луки, 6: 35, 34).

“Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує!” (Матвія, 5: 44).

“Добро робіть тим, хто ненавидить вас” (Луки, 6: 27).

“Благословляйте тих, хто вас проклинає, і моліться за тих, хто вам кривду чинить!” (Луки, 6: 28).

РЕЛІГІЙНА КЛЯТВА СИНІВ ІЗРАЇЛЕВИХ

((Друга книга Мойсея: Вихід, 19))

Третього місяця після виходу Ізраїлевих синів із єгипетського краю, прибули вони на Сінайську пустиню (1). І отаборився там Ізраїль навпроти гори (2). А Мойсей увійшов до Бога (Ізраїлю). І гукнув до нього Господь із гори: “...Звістиш синам Ізраїлю: (3). Коли послухаєте мого голосу, і будете дотримувати заповіту мого, то СТАНЕТЕ МЕНІ ВЛАСНІСТЮ БІЛЬШЕ ВСІХ НАРОДІВ, бо вся земля – то моя! (5). А ви станете мені ЦАРСТВОМ СВЯЩЕННИКІВ та НАРОДОМ СВЯТИМ. Оце ті речі, про які будеш говорити Ізраїлевим синам” (6).

І прибув Мойсей, і покликав старших народних, та й виклав перед ними всі ті слова, що Господь наказав був йому (7). І відповів увесь народ разом: “УСЕ, ЩО ГОСПОДЬ ГОВОРИВ, ЗРОБИМО!” А Мойсей доніс слова (ізраїльського) народу до Бога (Ізраїлю) (8).

Знайомлячись з цими заповідями, бачимо, що підступніших заповідей не мала жодна релігія в світі за всю історію існування людства, а нинішній “розвиток” християнства в Західній Європі є **звичайний відхід від основ євангельського абсурду**. Саме Західна Європа прославилася масовими протестантськими рухами: кальвінізм і лютеранство – це протест проти традиційного уявлення про “християнське співіснування”. Руйнувалися держави і навіть імперії, коли їхнє населення розпочинало жити “по-християнськи”. Де тепер Велика Римська Імперія, де освічена і культурна Греція, де могутня і древня Русь-Україна, військо якої примушувало християнських завойовників з Візантії та Риму трястися з переляку? Варто було б зазначити основи християнської ідеології: християнські завойовники жили за заповідями Старого заповіту, а серед завойованих і поневолених народів поширювали смирення, покору і рабське ставлення до світу, яке проповідує Новий заповіт. Найкращим доказом нежиттєвості і неприродності заповідей Нового заповіту є незаперечна істина, що за всю майже двохтисячолітню історію панування християнства не з’явилося жодної країни чи держави, яка б ризикнула беззастережно розпочати жити за Євангеліями, відмовившись від віковичних законів і конституцій, випробуваних складним громадським життям.

Якось Ф. Нітше зауважив у своїй філософській праці “Антихрист або Прокляття християнству”, що “по суті, був тільки один християнин і той був розіп’ятий на хресті. Те, що з цього часу почало називатися “Євангелією”, було вже протилежністю його життя... **“Християнським” може бути лише таке життя, яким жив Ісус...** Учні Ісуса були далекі від того, щоб вибачити (ворогам) смерть свого вчителя, – це було б **по-євангельськи**, – або віддати себе на таку ж, чи більш жорстокішу страту з ніжним і лагідним серцем. Але впливло на поверхню зовсім неєвангельське почуття – почуття помсти до тих, хто розіп’яв Ісуса... “Не судіть!” – говорять християни, але самі відправляють в пекло все, що стоїть у них на шляху... Світ, в який нас веде Євангелія – це світ бідних, хворих і жебраків...”

Шануючи світлий розум відомого німецького філософа, мусимо, однак, розвіяти поширений міф про те, що Ісус був “християнином”. Та й сам Нітше зазначає: **“вже саме слово “християнство” є непорозумінням**”. Як немає в світі двох повністю подібних зовні людей, так і немає бодай двох сповідників Нового заповіту, які були б однотайні, проповідуючи основи “християнського життя”. А тепер звернемося до помилкового висловлювання Нітше про те, що “християнським може бути лише таке життя, яким жив Ісус.”

По-перше, Ісус (якщо визнати його існування) не створив окремої, відмінної від юдаїзму релігії, а був (за євангеліями) звичайним юдейським протестантом. Він не виступив проти жодного релігійного догмату чи культу юдаїзму, а лише пропонував деякі відмінні норми поведінки, які повинні були руйнувати усталені юдейські звичаї і традиції. На протигагу старозаповітній заповіді “кров за кров” він висунув заповідь – “не протився насиллю (злу)!”. Покажіть на прикладі, яка з “християнських” держав хоч раз виконала цю ісусівську заповідь, а виконавши, продовжила своє існування, як незалежна і самостійна держава?.. Та й навіщо далеко ходити? Візьмемо для прикладу “християнське” життя Ісуса, аби спростувати поняття “жити, мислити і поводитися по-християнськи”...

Єдиним суспільством, в якому найповніше розцвіли майже усі християнські ідеали, зокрема заповіді Ісуса Христоса, був кривавий і людожерний “комуністичний режим”. Юдо-християнські заповіді християни і комуністи розуміли і виконували кожен по своєму. “Люби Бога свого”: християни любили свого Ісуса в людському тілі, комуністи – Леніна; “Люби ближнього свого”: християни любили лише християн і жебраків, комуністи – комуністів і жебраків (люмпен-пролетарів) *...

Порівняймо тепер “релігійні” тексти комуністів і християн, щоб наочно пересвідчитись, що це – “одного поля ягоди” і, що без християнства не було б комунізму, а “привид комунізму” і “привид християнства” – це один і той же “привид”, який вже вийшов за межі Ізраїлю та Європи в Азію, Африку та Америку.

“Інтернаціонал” комуністів

“Вставай, проклятьем
заклейменный,
Весь мир голодных и рабов...
Весь мир насилья мы
разрушим
До основанья, а затем
Мы наш, мы новый мир
построим,
Кто был ничем, тот станет
всем!”

“Новий заповіт”

Блаженні **злидарі** – Царство Боже бо ваше (у *ап. Матвія*, 5: 3 – “Блаженні убогі духом”...) Блаженні **голодні** тепер, бо ви нагодовані будете. Горе ж вам, багатіям,... (*Луки*, 6: 20–25) Бог вибрав **НЕМІЧНЕ** і **НЕМУДРЕ** світу. І **НЕЗНАЧНИХ** вибрав, щоб значне знівечити! (*1Кор.*, 1: 27–28)

* Цікавим є те, що слово “ком’юнізм” (спільний) є основним словом в ідеологіях і християн, і комуністів в латиномовних і англомовних “християнських” країнах.

ЩО ОЗНАЧАЄ “ЖИТИ ЗА ІСУСОМ ХРИСТОСОМ”?

*“Горе вам, як усі люди про вас говоритимуть добре!”
(Луки, 6: 26)*

Для початку необхідно відкинути всі розповіді “християнських” книжників про позаізраїльське життя Ісуса і про те, що він ніби-то ходив за знаннями і вмінням в Індію до індусів і буддистів, а на зворотньому шляху забрів до японських самураїв та нінзя і випадково познайомився з релігійною магією народу майя. Не помічають прихильники “ісусівського юдаїзму”, як цими балачками жорстоко і однозначно принижують розумові і практичні здібності свого “єдиного божества” Ісуса-Яхве... З цих побрехеньок виходить, що Ісусу не вистачало власного таланту бути неперевершеним, всезнаючим і всевміючим “богом”. Якщо це й справді народився “бог” чи навіть “син божий”, то всемогутності йому б не довелося позичати у звичайних смертних, тим більше у сповідників інших, нехристиянських, релігій. А щодо його дитинства, то “бог” навіть з пелюшок повинен бути “богом” і без спеціальної підготовки з перших подихів повинен був проповідувати свої “премудрі” притчі, почавши “виховання жидів” зі своїх домашніх, не говорячи вже про вміння творити чудеса і сеанси масового зцілення. Це — між іншим...

Про дитинство Ісуса з євангелій відомо лише те, що він був неслухняним синочком і байдуже ставився до своїх земних матері Марії та вітчима Йосипа. Він неодноразово непокоїв свою матір постійним непомітним своїм зникненням і вештанням серед незнайомих людей... Про Ісусових друзів і подруг дитинства євангелії нічого не повідомляють... Очевидно, що серед однолітків друзів він не мав. Отже, діти позбавленні нагоди пожити “дитинством Ісуса” чи рівнятися на Ісусика, якщо не брати до уваги відлучення з дому без батьківського дозволу...

Щодо життя дорослого Ісуса, мусимо зауважити, що воно було постійним запереченням його ж “заповідей”. Згадаймо його заповідь “Не протився злому!” і його бешкетування в синагозі (*Марка, 11: 15*). А його дружня прогулянка і розмова з Дияволом в пустелі протягом 40 днів подане в євангелії як безсиле і принизливе ухиляння звичайної людини від домагань сильнішого і всевладного господаря всесвіту: “І Диявол вивів Ісуса на гору високу, і пока-

зав Йому всі царства на світі, і сказав Йому: “Я дам тобі всю оцю владу та їхню славу, бо мені це передане, і я даю її кому хочу. То ж коли Ти поклонишся переді мною, то все буде твоє”. І повів (Диявол) Його в Єрусалим і на наріжнику синагоги поставив...” (*Луки, 4: 5–9*). Чи дозволив би Бог зі собою забавлятися, як з лялькою, та ще й своєму супернику?...

Неохайні та нечистоплотні люди можуть серед висловлювань Ісуса-лікаря знайти слова і вчинки, які виправдають їхню неохайність: “...перед обідом Ісус перш не обмився” (*Луки, 11: 37–38*). “...деякі з учнів Ісуса їли хліб руками “нечистими”, тобто нечистими. Бо усі юдеї не їдять, якщо старанно не вмиють руки. І запитали вони Ісуса: “Чому учні твої хліб споживають руками нечистими?” (*Марка, 7: 1–5*). Ісус їм відказав: “Їсти руками нечистими, — не опоганює це людини!..” (*Матвія, 15: 20*).

Чи є прикладом нормальних стосунків дітей з батьками пашекування Ісуса до матері на одному з весіль: “**Чого тобі, жоно, до Мене?..**” Чи “богу” все дозволено?

Ісус неодноразово повторював учням заповідь: “**Шануй своїх батька та матір**”, та коли його мати Марія і його брати прийшли до нього під час його проповіді, не звернув на них ніякої уваги та ще й образив. Ось як про це описано у “високоморальній” християнській Біблії:

“І прийшли мати Його та брати Його і викликали Його. А народ кругом Нього сидів. І сказали йому: “Мати Твоя, брати і сестри Твої Тебе питають”. А Ісус їм відповів: “Хто Моя мати й брати?” І поглянувши на тих, що круг нього сиділи, сказав: “**Ось мати Моя та брати Мої!..**” (*Марка, 3: 31–34; Луки, 8: 19–21*). А як же тоді заповіді: “**Шануй своїх батька та матір**” і “**Люби брата свого**”? Якщо знайдуться такі батьки, які в цій розмові не помітять образи, завданої Ісусом своїй матері та рідним братам, то побажаємо таким батькам, щоб їхні діти говорили подібно і про них на людях (за Ісусом)...

Мовчать християнські попи про причину приходу його рідних, бо євангеліє говорить: “Коли Його ближчі (домашні) почули, (що він з’явився — П. С.), то вийшли, щоб узяти його, бо говорено, ніби він **НЕСАМОВИТИЙ**” (*Марка, 3: 21*). Диму без вогню не буває. Та й хто краще матері може знати свою дитину? Мовчать і про те, що “**не вірували в Ісуса навіть брати Його**” (*Івана, 7: 5*).

В усіх євангеліях Ісуса називають “учителем” (“рабином”), але з виховної практики відомо, що достойний учитель ніколи не буде вчити своїх учнів одних правил поведінки, в той час як сам по-

водитиметься по-іншому. Щодо педагогічного хисту Ісуса, то його “євангельське життя” часто є запереченням його ж “науки”.

Відомо, що так звані головні заповіді християнства: “люби Бога свого” і “люби ближнього свого” однозначно перебиваються однією лише заповіддю, яку проголосив Ісус, – “ЛЮБИ ВОРОГА СВОГО”. Чи не означає це, що віднині вірні “християни” повинні любити не лише усіх земних своїх ворогів, але й Диявола, який вважається запеклим ворогом Ісуса? І якщо ця заповідь не є жорстоким жартом і збиткуванням над християнами, то нехай би сам “бог” Ісус Христос на власному прикладі показав, як треба правильно “любити свого Ворога”; нехай обніметься із Дияволом і поцілується і нехай переконає усіх християн зробити те ж саме... Який би тоді мир та злагода на Землі настали!.. Але ж ні! НЕ ХОЧЕ ІСУС ПОЛЮБИТИ СВОГО ВОРОГА, ДИЯВОЛА!, не хоче молитися за Сатану і добро чинити Антихристу. Це б було **по-християнськи!** Тоді чому християни залякують мирний люд, що повинен прийти Ісус і знищити усіх своїх ворогів і нехристиян? Чому базикають про постійну і непримиренну боротьбу Ісуса з Дияволом, Добра і Зла, не вмючи належно оцінити, що є “Зло” і що є “Добро”... З цього й постають жорстокі християнські війни і суперечки, які ніколи не припиняються...

Отже, жити життям Ісуса – це блукати по світу непрацюючим жебраком і бездомним “бомжом”; жити неодруженим, без рідні і без дітей, без власності і без душі...

ЖІНКА В БІБЛІЇ

*“Ще й досі жінка стоїть на колінах перед помилкою, бо її обдурено, що хтось за неї був розіп’ятий на хресті”
(Ф. Нітше. Антимесія).*

ЖІНКА В СТАРОМУ ЗАПОВІТІ

Якщо поглянути на статевий склад людей, які найбільше відвідують церкву, на тих, хто найбільше поширює і захищає християнство, то можна неодмінно сказати, що це – жінки. І запитуєш себе: що їх так приваблює в цьому християнстві і чи християнство не є релігією передусім жінок?

Але вже з перших сторінок головного і єдиного “писання християн” – Біблії – з’ясовується, що жінка приречена завжди бути другорядною людиною, недостойною чоловіка.

Зайвим було б нагадувати про те, що це писання принесли в Україну жиди з Близького Сходу через Грецію (Візантію), поширюючи свою юдейську релігію – МЕСІЯНСТВО – у вигляді християнства.

Першу згадку про жінку знайдете напочатку Біблії в двох родових легендах про сотворення людей. І хоча в першій з них говориться про те, що Єгова створив одночасно чоловіка і жінку, та про цю легенду завжди згадують наче випадково. А найчастіше в наших церквах і в засобах масової інформації поширюють другу легенду, загальний зміст якої ображає і принижує жінку.

Незважаючи на те, що ці легенди здаються всім дуже відомими і простими для розуміння і тлумачення, варто було б нагадати обидва ці оповідання:

Перша легенда сповіщає:

“Єгова на Свій образ створив чоловіка та жінку і поблагословив їх: “Плодіться й розмножуйтеся, і наповняйте землю...” (Буття, I: 27–28).

А ось друга легенда:

“І створив Єгова людину з пороку земного. І життя вдихнув у її ніздрі, – і стала людина живою душею.

І зростив Єгова із землі кожне дерево, принадне на вигляд і на їжу смачне, і дерево життя посеред раю, і дерево пізнання добра і зла (посадив).

І вмістив Єгова людину в еденському раї, щоб порала та доглядала його. І наказав Єгова Адамові: “Із кожного дерева в раю ти можеш їсти, але з дерева знання добра й зла – не їж, бо в той день ти напевно помреш!”

І сказав Єгова: “Не добре бути чоловіку самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього”. І вчинив Єгова, що на Адама спав міцний сон. І Він узяв одне з його ребер... І перетворив те ребро на жінку, і привів її до Адама. І промовив Адам: “Оце тепер вона – кістка від кісток моїх,.. бо взята вона з чоловіка”. І були вони обоє голі, і не соромились.

Але змії був хитріший над усю польову звірину, яку створив Єгова. І сказав він до жінки: “Чи Єгова наказав: Не їжте з усякого дерева раю?” І відповіла жінка змієві: “...З дерева, що в середині раю, – Єгова сказав: “Не їжте, і не доторкайтесь до нього, – щоб вам не померти”.

І сказав змії до жінки: “Умерти – не вмрете! Бо відає Єгова, що того дня, коли ви будете їсти з нього, ваші очі розкриються, і станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло”.

І побачила жінка, що дерево добре на їжу... І взяла з його плід, з’їла і дала своєму чоловікові, – і він з’їв. І розкрилися очі в них обох, і пізнали, що вони голі. І зшили вони фігове листя, і зробили собі опаски.

І почули вони голос Єгови, що по раю ходив... І сховався Адам і його жінка від Єгови. І гукнув Єгова до Адама: “Де ти?” А той відповів: “Почув я Твій голос і злякався, бо я голий, – і (тому) сховався”.

І промовив Єгова: “Хто тобі сказав, що ти голий? Чи ти не їв з того дерева, що Я звелів з нього не їсти?”. А Адам відказав: “Жінка... дала мені з того дерева, – і я їв”.

І сказав Єгова: “Ось став чоловік, немов один із Нас, щоб знати добро й зло”. І вигнав його Єгова з еденського раю, щоб порав (обробляв) землю. А тепер, щоб не простяг він (Адам) своєї руки, і не взяв (плоду) з дерева життя, і щоб він не з’їв, – і не жив повік віку. І поставив Херувима з полум’яним мечем, щоб стеріг дорогу до дерева життя” (Буття, 1–3).

Зверніть увагу на головні теологічні і світоглядні засади цієї байки. Зрозуміло, що легенду про появу першим в світ чоловіка могли створити лише чоловіки (які претендували на владу), мабуть, в добу патріархату.

Вчитаемося в ті рядки, де оповідається про сотворення жінки. І сказав Єгова: “Не добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього”. Вдумайтесь у слово “помічник, подібний на нього” і ви помітите, що і тут немає ніякого натяку на статево відмінність. Єгова навіть не збирався створювати для Адама жінку, яка б йому народжувала, бо ніде в Біблії не говориться, що Адам ставився до Єви, як до своєї жінки. Він навіть не знав, що вона – жінка (людина протилежної статі) і що вони обоє – голі. Цікаво, що тільки після вигнання з Едену “пізнав Адам Єву, жінку свою, і вона завагітніла і породила Каїна” (Буття, 4: 1). Такий світогляд – рай заборонений для подружнього співжиття – проходить нерозривною ниткою через усі книги Біблії. А найсвятішим статевим “єднанням” для зачаття дитини стало зачаття без чоловіка (зачаття Ісуса). Отже, питання статевих стосунків жінок і чоловіків – то не божа справа.

Не зрозуміло також, чому Єгова створював Адамові “поміч” не з того самого пороку земного, а з його ребра? І чому цією “поміччю” стала саме жінка – особа з іншими статевими органами та відмінним від чоловіка голосом?

Ребро – це тверда кістка, навіть не хрящик. Отже, перша жінка мусила нагадувати маленьку кістяну статуетку. Цікаво, скільки зусиль потребувалося винахідливому Єгові, щоб розтягнути реберну кістку від кільканадцяти сантиметрів до майже двометрового росту Адама і яка божа слина була необхідна, щоб розм’якшити її і зробити тіло жінки ніжнішим, ніж чоловіче?

А тепер спробуємо з’ясувати, звідки “ростуть ноги” у міфологеми: жінка з ребра чи з будь-якої іншої частинки чоловічого тіла?

Ще Іван Франко у своїй останній праці “Сотворення світу у світлі сучасної науки” писав, що біблійна легенда про сотворення світу зустрічається у багатьох народів Близького Сходу і зовсім не є оригінальним твором євреїв... На підтвердження цього він посилається на археологічні знахідки кінця ХІХ – початку ХХ століття: глиняні дощечки, в яких оповідається про сотворення перших людей. Але серед наведених Франком неповних текстів легенд, текстів, подібних до змісту другої біблійної легенди, не зустрічаємо. Тому зі змісту легенди про Адама і Єву стає зрозумілим, що люди, які вмістили її у біблійний збірник, жорстоко ненавиділи жінок. Каста жерців, зокрема жидівські рабини і книжники, а пізніше і християнські єреї і архиєреї добре знали, що за допомогою цієї легенди поширяться негативне і принизливе ставлення до жінки.

Важко з впевненістю твердити, яким було ставлення жидів до жінок перед появою Тори (основи християнської Біблії), але з часу офіційного поширення монотеїстичного юдаїзму жінка почала прирівнюватися до невинного злочинця перед Єговою і чоловіком. Вона ж послухалася розмовляючого змія і, спробувавши “заборонений плід”, принесла покусити його Адамові.

Та ніхто не звертає увагу на те, що згідно з другою біблійною легендою саме жінці всі чоловіки зобов'язані тим, що вони стали розумними, мислячими, знаючими – “стали подібними до Богів”. Якби жінка не дала чоловікові вкусити плоду з “дерева життя посеред раю і дерева пізнання добра і зла”, то Адам досі блукав би по Едену єдиним чоловіком, далеким від пізнання світу, якому було б невідомо, що таке добро та зло і що таке жінка. Це визнав навіть Єгова у прощальній розмові Адама з Богами: “**Ось став чоловік, немов один із Нас, щоб знати добро й зло**” (*Буття, 3: 22*). Але ж Єва першою вкусила “плід пізнання” і раніше від Адама прозріла й порозумнішала і також “стала подібною до Богів”. Та Єгова чомусь з нею не рахується, а розмовляє тільки з Адамом.

Цікаво, що Єгова, який посадив оте “дерево життя” і обдурив Адама, кажучи, що після споживання плодів з цього дерева він “напевно помре”, залишився ніби непричетний до того, що сталося, хоча він створив і людей, і дерево життя, і розмовляючого змія (дивно, чому розмовляючого?). Він добре знав, що розмова змія з жінкою колись станеться. І нарешті, як могло “Дерево Життя” давати смертоносні плоди? А якщо так, то для чого треба було створювати Єгови це дерево і встановлювати його в центрі Едену, якщо не з провокаційною метою? Він же добре знав про недосконалість створених ним людей, які рано чи пізно скуштували б зваблivi плоди із забороненого дерева...

Але за те, що вони порозумнішали, Єгова жорстоко прокляв цю пару людей:

“До жінки Єгова промовив: “Помножу болі вагітності твоєї. Ти в муках родитимеш дітей, і до мужа твого (буде) пожадання твоє, – а він буде панувати над тобою”.

І до Адама сказав Він: “За те, що ти послухав голосу жінки та їв з того дерева, що Я наказав: “Від нього не їж”, – проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свого життя. Тернину й осот вона буде родити тобі, і ти будеш їсти траву польову. У поті свого лица ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю” (*Буття, 3: 16–19*).

Цікаво, що за Біблією хліборобство (порання в землі) є покаранням господнім! (Те, що для українця споконвіку – божа справа, в Біблії та у жидів – покарання господне)...

Проганяючи Адама і Єву з Едену, Єгова боявся не тільки, що вони стали розумнішими, скільки того, щоб вони не стали безсмертними: “**А тепер, щоб не простяг він (Адам) своєї руки, і не взяв (плоду) з дерева життя, і щоб він не з’їв, – і не жив повік віку**” (*Буття, 3: 22*).

Такою виявилася зустріч з першою жінкою на сторінках “святого писання” християн. А прокляття, накладені на жінку, не зняті й досі. Попи тлумачать образ біблійного змія, як перевтілення Сатани, а жінку – як посередника між Сатаною і чоловіком...

Хто ж із жінок згадується в Біблії наступною?

Відомо, що першими в роду Адама і Єви народилося два сини: Каїн, який став хліборобом (рільником) і Авель, який став скотарем (пастухом). Єгова приймає м’ясну жертву від Авеля, а на Каїнову жертву із земних плодів навіть не зглянувся:

“І сталося по деякім часі, і приніс Каїн Єгови жертву від плоду землі. А Авель, – він також приніс від своїх перворідних з отари та від їхнього лою. І зглянувся Господь на Авеля й на жертву його, а на Каїна й на жертву його не зглянувся” (*Буття, 4: 3–5*). Рабини так старанно намагалися в “писанні” натякнути своїм віруючим, що жертвоне м’ясо смачніше від хліба, що зробили навіть Каїна братовбивцею, який ніби із заздрощів вбив свого брата Авеля.

Дивною є розмова Єгови з Каїном. Вона повністю перекреслює первородність на землі Адама і Єви:

“Повстав Каїн на Авеля, брата свого, – і вбив його. І сказав Єгова: “А тепер ти проклятий від землі...” І сказав Каїн до Єгови: “Ось Ти виганяєш сьогодні мене з цієї землі. І я стану мандрівником на землі. І кожен, хто стріне мене, той мене уб’є”. І вмістив Господь знака на Каїні, щоб не вбив його кожен, хто стріне його” (*Буття, 4: 8–15*).

З цього, на перший погляд, звичайного тексту стає очевидним, що Каїн (єдиний живий син Адама та Єви) над усе боявся, що “хто стріне його, то вб’є”! Значить, на землі вже жили люди, які мали і свої міста, і свої країни, бо наступний рядок “писання” повідомляє:

“І вийшов Каїн з-перед лица Господнього, й осів у країні Нод, на схід від Едену. І Каїн пізнав свою жінку, і стала вона вагітна, і вродила Еноха” (*Буття, 4: 16–17*).

Що то за країна Нод? І звідки у Каїна жінка, якщо відомо, що Адам і Єва породили наступного хлопчика Сифа, в тіло якого Єгова вселив душу покійного Авеля?

Далі зустрічаємо незнайомку з країни Нод, про яку попи намагаються якнайменше поширюватися або зовсім мовчати. Її поява в біблійному тексті повністю руйнує міфотворчу логіку укладачів перших “святих писань”.

Попри все і Сифу десь знайшлася жінка. Чи, можливо, нею стала одна з його сестер, чи може його власна матір Єва? Бо сам він не міг завагітніти і народити собі нащадків, хоча в Біблія написано, що чоловіки народжували:

“І породив Адам після Сифа синів і дочок.

І породив Сиф після Еноша синів і дочок.

І породив Енош, після Кенана синів та дочок.

І породив Кенан після Магалал’їла, синів та дочок.

І породив Магалал’їл після Яреда синів та дочок.

І породив Яред після Еноха синів та дочок.

І породив Енох після Метушалаха синів та дочок.

І породив Метушалах після Ламеха синів та дочок.

І породив Ламех після Ноя синів та дочок.

І породив Ной Сима, Хама та Яфета” (Буття, 5: 3–32).

А далі розповідається про те, як Єгова вирішив потопити усе живе на землі і дозволив врятуватися в ковчезі лише “праведному” Ною, його трьом синам, їхнім жінкам і кожній “тварі по парі”. Навіть якщо “згрішили” люди, то для чого було знищувати все живе, яке жило безгрішним життям? Цікаво, в чому полягала праведність Ноя і де поділася його праведність, коли він відразу ж після потопу “упився”, як останній пияка?

“І були сини Ноеві, що вийшли з ковчегу: Сим, Хам і Яфет. І від них залюднилася вся Земля. І почав Ной, муж землі, садити виноград. І пив він вино та й упився, й обнажився в середині свого намету. І побачив Хам наготу батька свого...” (Буття, 9: 18–22).

Але зверніть увагу на родовід! Невизнання (ігнорування) жінок в Біблії настільки велике, що за 2216 років від сотворення Адама і до народження Ноевих синів жодного разу першою в біблійних родинах не народилася дівчинка. З іншого боку, жодного разу не згадується ні про одруження, ні про жінок “первоотців”, а народження нащадків подане так, ніби давні чоловіки протягом перших двох тисяч років вагітніли і народжували самі, без жінок. Як же тоді зрозуміти поширений біблійний вислів: “І породив такий-то такого”?

Та ніхто не поспішає задуматися: з ким з’єднувалися усі ці родичі – сини і дочки Адамові, якщо на світі, крім них і гнаного Каїна, нікого не було? Невже одне з одним?..

Біблія ніколи не визнавала жінку особою, від якої можна вести родовід. Навіть родовід такої поважної жінки в християнстві, як Марія (“божа матір”), не зацікавила жодного з біблійників, рабинів та попів.

Лише в роду Каїна, гнаного і забутого Єговою, є два повідомлення про трьох жінок: це жінка Каїна (однозначно не з роду Адамового) і дві жінки далекого каїнового правнука Ламеха:

“І взяв собі Ламех дві жінки, – ім’я одній Ада, а ім’я другої Цїлла” (Буття, 4: 19–22)..

Далі жінки зображені, як головна причина гріховності на землі. Легенда повідомляє:

“І сталося, що розпочала людина розмножуватись на поверхні землі, і їм народилися дочки. І побачили Божі сини (хто такі – “божі сини”?) людських дочок, що вродливі вони, і взяли собі жінок...”

І промовив Єгова: **“Не буде Мій Дух перемагатися в людині навіки, – бо блудить вона”**. Як стали приходити сини Єгови до людських дочок. І вони їм народжували силачів, що славні від віку. І бачив Єгова, що велике розбещення людини на землі. І пожалкував був Господь, що людину створив на землі” (Буття, 6: 1–6).

Ця легенда також повинна була викликати ненависть до жінок – “людських дочок”, хоча з ними розбещено поводитися якісь неясні “сини Єгови”, які брали собі їх за жінок... І за те, що “людські дочки” почали народжувати велетнів і силачів, здорових тілом людей, Єгова вирішив потопити все живе на землі.

Після потопу у сім’ях синів Ноя також не народилося жодної дівчинки першою: у Яфета народилося 7 синів, у Хама – 4 сини, а у Сима – 5 синів. І від цих шістнадцяти хлопців пішли усі біблійні “краї і народи” (Буття, 10: 1–32). Таким чином, від жінки – жодного...

Якщо між синами і Ноем розіграні розгорнуті біблійні сцени, то про жінок Ноевих синів навіть і не згадується, ніби їх зовсім не існувало. Про жінку Ноя також нічого невідомо.

І знову постає просте до наївності питання: якщо Єгова всіх людей нещадно потопив, то де ці шістнадцять синів взяли собі жінок? Відомо, що на світі було лише три жінки – дружини Ноевих синів... Чи, може Єгова також усипляв їх старим перевіреним способом (як це він зробив з Адамом) і виламував їм ребра, щоб з них зробити синам Ноя жінок?

Приниження жінок закладене навіть в родинних обрядах. Жінка, яка народила дитя жіночої статі, вважається нечистою 66 днів, а хлопчика – 33 дні. І саме народження дитини Біблія вважає

справою нечистою і забороняє породіллі (молодій матері) входити в релігійні установи, спілкуватися з іншими.

І ось, нарешті, зустрічаємо імена трьох жінок: Їски, Мілки і Сарі (ім'я Сарра – з двома “pp” – вона отримала в 90 років). Вони народилися майже через 250 років після потопу в десятому роду Ноя. Імена ж Мілки і Сарі наочно викривають методи формування біблійних сімей, які розмножувалися способом, неприйнятним для української традиції: брати беззастережно єдналися із сестрами, рідними і двоюрідними:

“Терах породив Авраама, Нахора і Гарана. А Гаран породив Лота.

І побрала Авраам та Нахор для себе жінок. Ім'я Авраамовій жінці Сара, а ймення Нахоровій жінці Мілка, дочка Гарана (дочка рідного брата). А Сара неплідна була” (*Буття, 11: 27–30*).

Отже, бачимо, що Нахор взяв собі за жінку двоюрідну сестру. До речі, Біблія відкрито повідомляє, що Аврам (нащадок Ноя і Адама) – жид за національністю (*Буття, 14: 13*), прозоро натякаючи, що усі попередники Авраама, включаючи і Адама, були також жидами. Було б дивно, якби в українців Адама і Єви народилися діти жиди... Біблія містить такі шовіністичні слова Єгови стосовно офіційного патріарха жидів:

“Авраам справді стане народом великим та дужим, і в ньому благословляться всі народи землі!” (*Буття, 18: 18*).

Навряд чи вистачить українському читачеві терпіння і часу вичитувати в біблійному смітнику усі неподобства щодо антиморальних стосунків давніх єврейських патріархів. Тому подаємо деякі ганебні уривки з “високоморальної” Біблії:

БІБЛІЙНИЙ ЗВИЧАЙ ПІДСОВУВАТИ СВОЇХ ЖІНОК ПРАВИТЕЛЯМ РІЗНИХ КРАЇН

Перший випадок

12: 1. І пішов Аврам до Єгипту, щоб там перебути, бо голод у Палестині тяжкий став.

11. Як він прийшов до Єгипту, то сказав до жінки своєї Сарі: “Я знаю, що ти жінка вродлива.

12. І Як побачать тебе єгиптяни,

13. Скажи ж їм, що ти моя сестра, – щоб добре було мені через тебе”.

14. Як прийшов Аврам до Єгипту, то єгиптяни побачили жінку, що дуже вродлива вона.

15. І хвалили її перед фараоном. І взята була Сара до дому фараонового.

16. І він для Аврама добро вчинив за неї. І одержав він дрібну та велику худобу, і ослів, і рабів, і невольниць, і ослиць, і верблюдів.

17. І вдарив Єгова фараона та дім його великими поразками через Сару, Аврамову жінку.

18. І прикликав фараон Аврама й сказав: “Чому не сказав мені, що вона – твоя жінка?

19. Для чого сказав ти: Вона моя сестра? І я собі взяв її за жінку. Ось жінка твоя, – візьми та й іди!”

13: 2. А Аврам був вельми багатий на худобу, на срібло й на золото.

Другий випадок

20: 1. І вирушив звідти Авраам до краю Негев.

2. І сказав Авраам на Сарру, жінку свою: “Вона сестра моя”. І послав Авімелех, цар Герару, і взяв Сарру.

3. І прийшов Єгова до Авімелеха у сні, і сказав до нього: “Ось ти вмираєш через жінку, яку взяв, бо вона має чоловіка”.

4. А Авімелех сказав: “Господи, чи Ти вб'єш також люд праведний (Аврама і Сару)?

5. Чи ж не він сказав мені: Вона моя сестра, а вона сказала: Він мій брат?..

6. І промовив до нього Єгова у сні:

7. “А тепер верни жінку цього мужа, бо він пророк... А коли ти не вернеш, то знай, що справді помреш ти й усе, що твоє”.

9. І закликав Авімелех Авраама, і промовив до нього: “Що ти нам учинив? І чим згрішив я проти тебе, що ти приніс на мене й на царство моє великий гріх?”

11. І сказав Авраам:

12. “Вона справді сестра моя, – вона дочка батька мого, тільки не дочка матері моєї, – і стала за жінку мені.

13. І сталося, коли Бог учинив мене мандрівником з дому батька мого, то сказав я до неї: у кожній місцевості, куди прийдем, – говори ти на мене: він мій брат”.

14. І взяв Авімелех дрібну та велику худобу, і рабів та невольниць, та й дав Авраамові. І вернув йому Сарру, жінку його.

17. І помолився Авраам Єгові, – і вздоровив Єгова Авімелеха, і жінку його, і невольниць його, – і почали вони знову народжувати.

БІБЛІЙНИЙ ЗВИЧАЙ ПІДСОВУВАТИ СВОЇХ ЧОЛОВІКІВ ІНШИМ ЖІНКАМ

16: 1. А Сара, Аврамова жінка, не родила йому. І в неї була єгиптянка невольниця, а ймення їй Агар.

2. І сказала Сара Аврамові: “Прийди ж до моєї невольниці, – може від неї одержу я сина”. І послухався Аврам голосу Сарі.

3. І взяла Сара, Аврамова жінка, єгиптянку Агар, свою невольницю і дала її Аврамові, чоловікові своєму, за жінку.

4. І він увійшов до Агари, – і вона зачала. Як вона побачила, що зачала, то стала легковажити господиню свою.

6. І Сара гнобила її. І втекла Агар від неї.

7. І знайшов її Ангол і сказав: “Агаро, Сарина невольнице...”

9 Вернися до пані своєї, – і терпи від неї!”

21: 1. А Єгова згадав Сарру...

2. І Сарра зачала, і породила сина Аврамові в старості...

3. І назвав Авраам сина Ісак.

6. І промовила Сарра: “Сміх учинив мені Єгова, – кожен, хто почує, буде сміятися з мене”.

Якщо б ви прислухалися до змісту проповіді попів в християнських церквах під час вінчання українських подружніх пар, то неодмінно почуєте: “Щоб ти була такою плідною, як Сарра!”. І ніхто з молодят та їхніх батьків навіть не задумуються над цим підступним “замовлянням”. Згідно з біблійною легендою, Сарра була безплідною майже все своє життя і першу свою дитину вона народила в 90 років. Якщо врахувати, що в українському народі жінки живуть переважно до 80-ти років, то стає зрозумілим, що побажання молодій дівчині “бути плідною як Сарра” означає: щоб була безплідною або щоб народжувала дітей тільки в старості. Навіть Сарра говорить Аврааму: “Сміх учинив мені Єгова, – кожен, хто почує, що я народила в старості, буде сміятися з мене”. До того ж саме Сарра підсунула свого власного чоловіка Авраама невольниці-єгиптянці і хотіла привласнити собі її дитину. А Єгова, знаючи про це, ще й зробив її плідною і назвав “царицею”.

Важко було обминути біблійну розповідь про те, як дві дочки завагітніли від свого старого батька. І знову Єгова зробив вигляд, ніби ніякого статевого порушення не сталося.

19: 30. І осів Лот у печері та обидві дочки його.

31. І промовила старша молодшій: “Наш батько старий, а чоловіка немає в цім краї, щоб прийшов до нас.

32. Напоїмо свого батька вином, і ляжемо з ним. І матимемо нащадків від нашого батька”.

33. І тієї ночі вони напоїли вином свого батька. І прийшла старша та й лягла із батьком своїм. А він не знав, коли вона лягла й коли встала ...

34. Другого дня старша сказала молодшій: “Я минулої ночі лягала з нашим батьком. Напоїмо його вином і ти прийди, ляж з ним.

35. І тієї ночі вони напоїли вином свого батька. І молодша лягла з ним. А він не знав, коли вона лягла і коли встала...

36. І завагітніли Лотові дочки від батька свого.

37. І вродила старша сина.

38. І молодша вродила також.

Красномовним прикладом єднання братів із сестрами служить розповідь про онука Авраама.

29: 13. Коли Лаван почув про Якова, сина своєї сестри, то привів його до свого дому.

15. І сказав Лаван до Якова: “Чи тому, що ти мій брат, то будеш мені служити даремно. Скажи ж мені, яка плата тобі?”

І сказав Яків: “Я буду сім років служити тобі за Рахіль, молодшу дочку твою”.

16. А в Лавана було дві дочки: ім'я старшій Лія, а ім'я молодшій Рахіль.

17. Очі в Лії були хворі, а Рахіль була гарного стану та вродлива на вигляд.

20. І служив Яків за Рахіль сім років.

22. І зібрав Лаван усіх людей тієї місцевості, і справив гостину (весілля).

23. А ввечері взяв Лаван дочку свою Лію, і до Якова провадив її. І Яків з нею зійшовся.

25. а вранці виявилось, що то була Лія! І промовив Яків до Лавана: “Що це ти мені вчинив? Хіба не за Рахіль працював я в тебе? Навіщо ти мене обдурив?”

26. А Лаван відказав: “У нашій місцевості не робиться так, щоб віддавати молодшу перед старшою.

27. Буде дана тобі і Рахіль, якщо будеш працювати в мене ще сім років”.

28. І зробив Яків так. І Лаван дав йому Рахіль, дочку свою за жінку.

30. І прийшов Яків до Рахілі, і покохав також Рахіль більше, як Лію.

Скільки ж у попередньому “святому” оповіданні порядності і моралі? І чому Єгова ніяк не зреагував на ці події – це ж відбувалося між нащадками “праведного” Ноя?

31. Але Рахіль була неплідна.

32. І завагітніла Лія, і сина породила.

30: 1. І заздрила Рахіль сестрі своїй.

3. І сказала вона: “Ось невільниця моя Білга. Прийди до неї, і нехай вона вродить мені нащадка”.

4. І вона дала йому Білгу, невільницю свою, за жінку. І ввійшов до неї Яків.

5. І завагітніла невільниця Білга, і вродила Якову сина.

9. І побачила Лія, що вона перестала родити, і взяла Зіпсу, свою невільницю, і дала її Якову за жінку.

10. І вродила невільниця Зілпа Якову сина.

22. І згадав Бог про Рахіль.

23. І завагітніла вона, і сина вродила...

Кровозмішання і підсовування невільниць стало настільки звичайною справою в житті жидів, що навіть рабини (духівники) вибирали собі жінок із власних кровних сестер: “Удови, і розведеної, і збезчещеної, блудливої, він не візьме, а тільки дівицю з-поміж рідні своєї він візьме за жінку” (Левит, 21: 14).

І ось, нарешті, де знайти такий народ в світі, якому його “бог” посилає принизливі і ганебні заповіді і настанови, що покликани були зупинити кровозмішання і одруження між родичами, як у жидів?:

1. І Єгова промовляв до Мойсея:

2. “Промовляй до Ізраїльських синів:

20. Чоловік, коли буде злягатися з жінкою, а вона – невільниця, то нехай буде кара (Левит, 19).

11. А хто буде лежати із жінкою батька свого, – будуть конче забиті обоє!

12. А хто буде лежати з невісткою своєю, – будуть конче забиті!

13. А хто лежатиме з чоловіком як із жінкою, – будуть конче забиті!

14. А хто візьме жінку й матір її, – гидота це, в огні спалять його та її, і не буде кровозмішання.

15. А хто паруватиметься з скотиною, – буде конче забитий, і скотину ту заб’єте.

16. А жінка, що наблизиться до якої скотини, щоб лежати з нею, то заб’єш ту жінку та скотину ту, – будуть конче забиті вони!

17. А хто візьме сестру свою, дочку батька свого або дочку матері своєї, і побачить наготу її, а вона побачить наготу його, – ганьба це! І будуть вони знищені на очах синів їхнього народу,

18. А хто буде лежати із жінкою, часу хвороби місячним, то будуть вони обоє знищені з-посеред народу свого!

19. І не відкриєш наготи сестри матері своєї й сестри батька свого, бо однокровну свою обнажив би ти, – вони понесуть провину свою.

20. А хто буде лежати з тіткою своєю, – гріх свій вони понесуть, – бездітні помруть!

21. А хто візьме жінку брата свого, – це нечисть, – бездітні будуть (Левит, 20).

11. Коли чоловіки будуть сваритися разом один з одним, і підійде жінка одного, щоб оберегти свого чоловіка від руки того, що б’є його, і простягне свою руку, і схопить за сором його,

12. то відрубаш руку її, – нехай не змилюється око твоє! (Повтор., 25).

МЕТОДИ ЮДИЗАЦІЇ ІНШИХ НАРОДІВ

(Перша книга Мойсея: Буття)

34: 1. І вийшла Діна, дочка Лії та Якова, щоб подивитися на дочок того краю.

2. І побачив її Сихем, син Гамора хівейнина, начальника того краю, і взяв її, і лежав із нею.

3. І покохав він дівчину.

4. І сказав Сихем до Гамора, батька свого: “Візьми ту дівчину мені за жінку!”

6. І прийшов Гамор до Якова, щоб поговорити з ним.

7. І прийшли сини Яковові з поля і сильно запалав їхній гнів, бо той ганьбу зробив в Ізраїлі тим, що лежав із дочкою Якова, а так не робиться.

11. І промовив Сихем до батька її та до братів її: “Що ви скажете мені – я дам”.

12. Та тільки дайте мені дівчину за жінку!”

14. І сказали вони: “Ми не можемо видати сестру нашу чоловікові, що має крайню плоть, бо то ганьба для нас.

15. Ми тільки тоді прихилимось до вас, коли ви станете, як ми, – щоб у вас був обрізаний кожний чоловічої статі.

16. І дамо вам своїх дочок, а ваших дочок візьмемо собі, й осядемо із вами, і станемо одним народом”.

19. І не загаявся юнак той учинити ту річ, бо полюбив дочку Якова.

20. І прибув Гамор та Сихем до свого міста, говорячи до народу:

21. “Ці люди (євреї) приязні до нас, і нехай осядуть у нашому краю, і нехай перемандрують його.

22. Тільки тоді будуть прихильними до нас ці люди, щоб стати одним народом, — коли в нас буде обрізаний кожен чоловічої статі, як і вони обрізані”.

24. І послушали Гамора та Сихема усі. І були обрізані всі чоловічої статі.

25. І сталося третього дня два сини Яковові, Симеон і Левій, брати Дініні, взяли кожен меч свого, і напали на місто, і повбивали всіх чоловіків.

26. Також Гамора й Сихема забили мечем, і забрали Діну з дому Сихемового.

27. Сини Якова напали на трупів, і пограбували місто.

28. Забрали дрібну й велику худобу і ослів їхніх.

29. і ввесь маєток їхній, і всіх їхніх дітей, і їхніх жінок забрали в неволю, і пограбували все, що де в домі було.

35: 9. І явився Єгова до Якова.

10. І сказав йому: “Не буде ім’я твоє кликатися Яків, але буде ім’я твоє Ізраїль.

11. Я бог всемогутній! Плідися і розмножуйся, — народ і громада народів буде з тебе, і царі вийдуть із стегон твоїх”.

Але в Старому заповіті є місце — Книга Естер, де жінка сягає найвищих вершин слави і шанування. Цією жінкою стала Естер, яка більше відома під іменем Есфір. Заслуги цієї жінки перед жидівським народом дуже великі. Один день в році — переважно в березні — жиди-чоловіки на мить забувають про те, що жінка є слугою сатани (змія) і святкують свято жидівської жінки-патріотки. Це національне свято є другим нацистським святом жидівського народу після жидівського свята Песах (Пасха). Воно відоме серед жидів під назвою “Пурім” (жеребок: життя чи смерть) — **День вирізання всіх своїх нежидів, які неприхильні до жидів**. Вислів “Будеш битий як Гаман” походить від цього свята, а на роль Гамана в обряді підкуповували п’яницю-нежида.

Єврей Мордехай підсовує в жіночий гарем імператора свою родичку-жидівку Естер, намовивши її приховати своє етнічне походження. З її допомогою він пролазить в уряд іноземної країни і рукою тупого імператора розправляється з місцевим урядом, очоле-

ним Гаманом та усіма нежидами, які не поважали жидів. За офіційними підрахунками, за два дні жиди вирізали і перевішали майже весь уряд імперії (800 чол.) і 75 тисяч нежидів в інших місцях імперії.

Це жидівське свято жінки **Пурім** стало прототипом свята — **Міжнародний день жінки**, відзначення якого комуністи-жиди призначили на 8 березня.

ЖІНКА В НОВОМУ ЗАПОВІТІ

І ось, нарешті — Новий Заповіт, книга, яку усі християни вважають набагато поряднішою від Старого Заповіту. Старий Заповіт називають “ветхим”, бо це — ніби-то зотліле коріння стовбура християнства. Розуміємо, що собою представляє стовбур дерева, у якого згнило коріння...

Новий Заповіт починається брехнею, але це нікого з християн не гнітить. В першому рядку Євангелії від Матвія читаємо:

“Книга родоводу Ісуса Христоса, сина Давидового, сина Авраамового”. Вже перше речення є непорозумінням, бо добре знаємо, що серед чоловіків земних (за євангельськими легендами) Ісус батька не мав. Але євангеліст, ніби про це забувши, продовжує родовід далі:

“Авраам породив Ісака... — і так 40 поколінь, — ... А Яків породив Йосипа (!), мужа Марії, у якої народився Ісус, званий Христос” (Матвія, 1: 1–16). А яке відношення Йосип мав до родоводу Ісуса, коли ясно написано: **“Не знав Йосип Марію, доки сина свого первородженого вона породила, а він дав йому ім’я Ісус”**? (Матвія, 1: 25).

Якщо це переказано родовід вітчима Йосипа, то для чого її приписувати Ісусу? Але давня юдейська легенда “Про пришествя Машіаха” (Месії), “спасителя юдеїв”, наголошувала на тому, що “месія” обов’язково повинен народитися в юдейській сім’ї, тобто бути з “дому Давидового”. Бо коли Ірод, зібравши всіх юдейських рабинів і книжників, випитував їх, де має народитися Месія, то вони відповіли:

“У Віфлеємі Юдейським, бо в пророка написано так: “І ти, Віфлеєме, земле Юдина,.. бо з тебе з’явиться Вождь, що буде Він пастити народ Мій ізраїльський” (Матвія, 2: 3–6).

Тому й намагалися юдейські писак-книжники в будь-який спосіб приписати Ісусу головний родовід юдеїв. Вони так сильно

перестаралися, що останнім в родовід вписали невідомого і ніким до того незнаного Йосипа (вітчима Ісуса). І навіть якби в родоводі Йосипа наступним був Ісус, то на ньому родовід юдеїв припинився б: у самого Ісуса потім не було ні жінки, ні дітей...

Але якщо євангелістам видався родовід Ісуса по батьківській лінії занадто коротким (Святий Дух – Ісус Христос), то чому вони не подали родовід по матері? І тут постає дискримінаційне християнське правило: **справжніми спадкоємцями вважалися лише первонароджені в сім'ї хлопчики**. Народження дівчинки першою в сім'ї заперечувалося біблійною традицією і ніхто ніколи не вів родовід по жінках. З усіх сімей, які згадуються в родоводі від Адама до Йосипа (а це майже **75 поколінь** (Луки, 3: 23–38) і **5508 років за християнським літочисленням** (за юдейським 3760 років)) – не помітимо жодної дитини жіночої статі. Жінку з головного родоводу викинуто повністю. Це стосувалося і матері Ісуса.

Перша згадка про жінку міститься вже на першій сторінці Нового Заповіту:

“Народження Ісуса Христа сталося так. Коли Його матір Марію заручено з Йосипом, то перш, ніж зійшлися вони, виявилось, що має вона в утробі від Духа Святого. А Йосип, муж її, буди праведний, і не бажавши ославити її, хотів тайком відпустити її. Коли ж він те подумав, з'явився йому Ангел Господній у сні, промовляючи: “Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, дружину свою, бо зачатє в ній – то від Духа Святого” (Матвія, 1: 18–20).

Нікого з християн не дивує те, що Новий заповіт розпочинається виправданням позашлюбних статевих стосунків юдейки Марії зі “Святим Духом”.

Якщо ж насправді замість “голуба” (так в християнстві зображений “дух святий”) був сам Єгова власною персоною, то чому він для цієї справи обрав юдейку Марію з Ізраїлю, де особисто встановив страшні покарання для дівчат і жінок, які ще до одруження завагітніли: **забиття камінням, вигнання з поселення і навіть спалення у вогні?** Невже “Дух Святий” не здогадувався, що цим штовхає незайману жінку на смерть? І яку роль тут повинен був відіграти Йосип?..

Євангеліст Матвій називає Йосипа “праведним”, хоча ніде в Біблії не знаходимо, чим саме він заслужив це звання.

Йосип був сповідником юдейської релігії. А праведний юдей – це той, хто дотримується і виконує усі суворі і жорстокі заповіді Тори (п'ять Мойсеевих книг Старого заповіту) і викриває їх порушення іншими юдеями. Праведність же Йосипа, як бачи-

мо, полягає в тому, що він не віддає Марію з “нагуляною” дитиною на суд юдеїв, щоб “викорінити зло серед народу Ізраїля”, а намагається приховати цей “злочин”, хоча він в дійсності тієї миті ще не знав, від кого завагітніла Марія.

Якщо порівняти цей уривок “святого писання” з подіями, які були поширені в кріпацькій Україні, то навряд чи можна цей “божественний” випадок назвати винятковим, до того ж порядним і моральним.

Відомо, що поміщики і дворяни забирали в свої маєтки наймичками гарненьких молодих дівчат своєї місцевості ніби для господарської роботи, а потім робили їх своїми коханками, позбавляючи їх незайманості. Коли ті вагітніли, то їх примусом одружували зі сільськими парубками, незважаючи на їхню волю. У такий спосіб вони намагалися приховати свою причетність до небажаної вагітності українських дівчат. Якщо парубок здогадувався про причину свого насильного одруження і хотів відмовитися від вагітної дівчини, то пан відправляв його в “москалі” (в солдати), де служили по 25 років. Мало кого вабило таке майбутнє, тому сперечатися не ризикували, а приймали дійсність за “волю господню”. Звичайно, були паничі, які не забували своїх колишніх коханок і своїх дітей, і намагалися підтримувати їх, бодай матеріально...

Але так було в безправній і беззахисній Україні серед “грішних” панів-можновладців і, здавалося, не личило б християнському “богові-отцеві” уподібнюватися до них.

Та події з Марією і Йосипом відбувалися не в Україні, а в Ізраїлі, і винуватцем її вагітності був не звичайний панич без совісті і честі, а сам Єгова під дивною назвою “Святий Дух”. Яке ж місце Йосипа в усій цій історії?

Йосип швидше виконує роль вітчима-статиста. Якщо Ісус не рахувався зі своєю матір'ю і не поважав її (Марка, 3: 31–34), то його стосунки з Йосипом ніяк не висвітлені в Новому Заповіті. Ісус про Йосипа взагалі не згадує і дуже обурюється, коли ізраїльтяни називають його “сином теслі”.

Постать Йосипа виявилася настільки непотрібною для католицької ідеї “непорочності” Марії, що ідеологи католицизму взагалі відкинули думку про її передпологові муки під час народження Ісуса, а також чотирьох синів і двох дочок. Саме під час пологів жінка **позбувається будь-яких ознак незайманості**. Але ідеологи християнства всіляко доводять, що Марія до старості залишалася непорочною і тому у свідомості підрастаючих християнок плекають

“непорочність”, як найвищу святість християнського життя. **Незайманість** стає найбільшою і найголовнішою цінністю всього християнського поведіння. Тому для збереження цієї незайманості і непорочності молоденькі дівчата йдуть в монастирі на все життя, бо й нині проповідується:

“Не віддавайте членів своїх гріхові, але віддавайте себе Богові” (Рим., 6: 13).

“Коли живете за тілом, то маєте вмерти, а коли духом умертвляєте тілесні вчинки, то будете жити” (Рим., 8: 13).

Далі в Новому заповіті згадуються зцілення жінки, яка двадцять років хворіла кровотечею і оживлення мертвої дочки рабина...

Християни вважають, що всі хвороби у людей – від їхніх гріхів, і щоб зцілитися, необхідно покаятися. Але Ісус ніякого каєття від хворої, а тим більше мертвої, не вимагає. Головною умовою видуження хворої стало лише те, що вона визнала його здатним лікувати: **“бо вона говорила про себе: Коли хоч доторкнуся одежі Його, то одужаю”** (Матвія, 9: 21; Марка, 5: 28).

Оживлення мертвої дочки рабина взагалі схоже на фарс. Якщо Ісус є “богом в людському тілі”, то чи не з його відома померла дівчинка? Чи не краще було не умертвляти її взагалі, ніж вихвалитися своїм вмінням повертати життя мертвим?

Про яких жінок переважно повідомляється в євангеліях?

Найчастіше – це або **хворі юдейські жінки**, яких Ісус лікував, або **сврейські повії**, яких він постійно виправдовував перед юдеями.

Згідно з євангеліями, Ісус двічі спілкувався з неюдейками. Але в цих бесідах як Ісус, так і ці жінки постають у дуже непривабливому світлі.

Одну неюдейку біля криниці він попросив піднести йому води, хоча важко повірити, що “бог” дуже потребував тієї води і будь-якої поживи.

“Ісус, дорогою зморений, сів отак край криниці. Надходить ось жінка одна з Самарії набрати води. Ісус каже до неї: “Дай напитись Мені!” Бо учні Його відійшли були в місто, щоб купити поживи. Тоді каже Йому самарянка: “Як же Ти, юдеянин будши, та просиш напитись від мене, самарянки?” Бо юдеї не сходяться із самарянами” (Івана, 4: 6–9).

Коли між ними зав’язалася розмова, то Ісус почав звинувачувати її та народ, до якого вона належала: **“Ви вклоняєтесь тому, чого ви не знаєте, ми вклоняємося тому, що знаємо, бо спасіння – від юдеїв”**. І тоді надійшли Його учні, і дивувались, що з жінкою Він розмовляв” (Івана, 4: 22, 27).

В іншому випадку Ісус взагалі відмовився розмовляти з грекинею (в іншій євангелії – з хананеянкою), яка просила вилікувати її дочку. Своїм учням він наголосив: **“Я посланий тільки до загинулих овечок дому Ізраїлевого”** (тобто, до євреїв), **“і не годиться брати хліб у дітей і кидати щенятам”**. Він вилікував її дочку лише тоді, коли ця жінка вголос визнала свій народ **“щенятами”**, а юдеїв – **“своїми панами”**: **“Господи! Але і щенята їдять ті кришки, що падають зі столу їхніх панів!”** (Матвія, 15: 21–28; Марка, 7: 24–29).

Головний зміст Ісусової політики ніяк не можна причислити до політики утвердження сім’ї й сімейних стосунків. Сам Ісус відверто повідомляє про своє руйнівне призначення на Землі:

“Я прийшов вогонь кинути на землю, – і Я прагну, щоб він уже запалав! Чи ви думаєте, що прийшов Я мир дати на землю? Ні, кажу вам, але поділ! Віднині бо п’ятеро в домі одному поділені будуть: троє супроти двох, і двоє супроти трьох. Стане батько на сина, а син проти батька, мати проти дочки, а дочка проти матері, свекруха проти невістки своєї, а невістка проти свекрухи!” (Луки, 12: 49, 51–53).

“Не думайте, що Я прийшов, щоб мир на землю принести, – Я мир принести прийшов, а меча. Я ж прийшов порізати (посварити) чоловіка (сина) з батьком, дочку з матір’ю, невістку із свекрухою.

Вороги чоловікові – домашні його!

Хто більше, як Мене, любить батька чи матір, той Мене недостойний. І, хто більше, як Мене, любить сина чи дочку, той мене недостойний! (Матвія, 10: 34–37).

Згадайте останні слова Ісуса до апостолів: **“Тож ідіть, і навчіть (зробіть учнями) всі народи,.. навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів”**. А тепер познайомтеся із заповіддю Ісуса про те, що тільки той може бути Його учнем, хто **зненавидить** усіх своїх рідних:

“Коли хто приходить до мене і не зненавидить свого батька та матір, і дружини, й дітей. І братів, і сестер, а до того й своєї душі, – той не може бути учнем Моїм!” (Луки, 14: 26).

Отже, сім’я – це поняття несумісне з християнським життям і християнською ідеологією Ісуса.

Як можуть сприймати таке антисімейне, антидержавне і антинародне призначення Ісуса і всього християнського вчення жінки, які за своєю природою є берегинями сім’ї та роду? Вже цих слів досить, щоб передбачити майбутнє тієї держави, яка прийме ці закони сімейних стосунків за основу свого громадського життя.

А яким моральним “законом божим” чи заповіддю пояснити ганебне ставлення Ісуса до своєї рідні: рідної матері, братів і сестер? Жоден з євангелістів не повідомляє, як мати Ісуса сприйня-

ла образу, яку син завдав їй при своїх учнях і сторонніх слухачах, коли привселюдно не бажав визнати її матір'ю, а кривих (бодай по матері) братів і сестер – своїми рідними:

“І поглянув Ісус на тих, що круг Нього сиділи, і промовив: “Ось мати Моя та браття Мої!” Бо хто Божу волю чинитиме, той Мені брат, і сестра, і мати” (Марка, 3: 31–35).

А в іншому місці Ісус заявив: **“Моя мати й брати Мої – це ті, хто слухає Боже Слово, і виконує!”** (Луки, 8: 19–21).

Звертаючись до своєї матері в житті і навіть на Голгофі, Ісус називає її “жона” (жоно!), ніби він звертається до зовсім сторонньої жінки (Івана, 19: 26).

Подібне відречення від рідних увійшло в практику усіх фанатиків-християн, які хочуть довести, що вони – “істинні учні Ісуса”. Цю практику відречення від рідних здійснюють усі християнські ченці і пустельники.

В чому ж полягало те “слово боже”, яке необхідно було слухати і виконувати усім, хто хотів бути “матерями і братами” Ісуса? Про це довідуємося із проповіді самого Ісуса. Ось одна з них:

“І кожен, хто за Ймення Моє кине дім, чи братів, чи сестер, або батька, чи матір, чи дітей, чи землі, – той багатократно одержить і успадкує вічне життя” (Матвія, 19: 29).

Чи може хоч одна християнська держава внести це положення чи усі наведені заповіді Ісуса у свій Закон про сім'ю?

Чим же завинила перед Ісусом його мати Марія, що він так привселюдно відмовився від неї? Чи не “волю” Єгови вона виконувала, виношуючи тіло Христоса в своїй утробі і виростивши його до часу зникнення з дому?.. Чого ще жадає Ісус від неї, щоб визнати її матір'ю понад усіх матерів? Можливо, вона повинна була, продавши свою хату і все своє майно, роздати виручені гроші невдячним і лінивим жебракам і злидарям, а сама піти слідом за ними жебракувати і нести незрозумілого для юдейської релігійної традиції “хреста”?..

Чому ж тоді Єгова, “бог євреїв”, не натякнув Марії, щоб вона **покинула свій дім, землі, чоловіка Йосипа, маленького Ісусика** ще тоді, коли годувала його власними грудьми?..

Євангелісти нічого не повідомляють про стосунки Ісуса і його учнів з жінками. В євангеліях вміщені імена колишньої повії Марії Магдалини, Марії, матері Клеопа, Сусани, Соломії, Марії, матері Якова та Йосипа... Відомо лише те, що Ісус ставав на захист повій-юдейок, до яких (за християнськими легендами) всі чоловіки з оточення Ісуса ставились з презирством. Даючи повіям зрозуміти, що

інші юдеї не менше грішні за них, він робив їх своїми прихильницями. Вдячні повії йдуть слідом за ним туди, куди він ішов, намагаються мити йому ноги, ніби своєму чоловікові, виливати йому на голову миро. Після зустрічі з ним вони не стають порядними жінками, не одружуються і не розпочинають впорядковане сімейне життя, як усі нормальні жінки, а вештаються разом з Ісусом і учнями і ведуть (за євангеліями) аскетичний спосіб життя, бо повністю відмовляються від будь-якого статевого спілкування з чоловіками.

Чимало критично настроєних дослідників припускають, що жінки-повії, на захист яких ставав Ісус, поповнювали пізніше його духовний “гарем”, бо як інакше зрозуміти сьогоденні жінки-черниці, які називають себе “невестами Христовими”... Як можна називати себе “невестою” чоловіка, з яким ніколи не будеш кохатися, і який ніколи сам не кохався з жодною жінкою під час свого земного і “небесного” життя? Навіть згідно з церковним канонам **“Нехай кожен муж має дружину свою, і кожна жінка хай має свого чоловіка”** (1Кор., 7: 2) ані Ісус не має права на багатьох жінок, ані всі черниці не мають права бути “невестами” одного Ісуса.

Саме ці черниці донесли до нас звичай називати себе за традицією перших християн “рабами Господніми”, щоби позбавити земних рабовласників права володіти ними, а сучасні жінки-черниці називають себе “невестами Христовими”, щоби ніхто із земних чоловіків не зазіхав на них.

Зверніть увагу на те, що Ісуса і його учнів супроводжували жінки, але ніхто їх чомусь не вважає ні **“ученицями”**, ні **“апостолками”**. Сам Ісус на останню “тайну вечерю” не запросив жодної жінки, навіть свою рідну матір Марію й двох сестер.

Цікавим є той факт, що Ісус майже усі свої повчання присвятив чоловікам. Лише Павло, помітивши цей недолік, вигадував власні повчання і накази стосовно жінок, прикриваючись висловлюванням: **“Даю пораду як той, хто одержав від Господа милість бути вірним”**.

Дивно, що всі 14 повчань Павла сприймаються нинішніми християнами нарівні зі заповідями Ісуса Христоса, хоча Павло учнем Ісуса ніколи не був.

Є в цих посланнях і місця, просякнуті заповідями, в яких призначається гідність жінки на релігійному рівні. Але ці заповіді не суперечать ні науці Ісуса, ані заповідям Старого заповіту. Багато християнок вже встигли до них звикнути, і навіть полюбити.

ПРИНИЖЕННЯ ЖІНКИ В ХРИСТІЯНСЬКІЙ РЕЛІГІЇ

(На основі усіх 14 послань апостола Павла)

Отож, чоловік покривати голови не повинен, бо він образ і слава Бога, а жінка – чоловікова слава. Бо чоловік не походить від жінки, а жінка від чоловіка, не створений бо чоловік ради жінки, але жінка ради чоловіка.

Тому жінка повинна мати на голові знака влади над нею (1Кор., 11: 7–10).

Дружини, – коріться своїм чоловікам, як Господові, – бо чоловік – голова дружини, як і Христос – голова Церкви (Еф., 5: 22–23).

Отже, нехай кожен зокрема із вас любить так свою дружину, як самого себе, а дружина нехай боїться свого чоловіка! (Еф., 5: 33).

Жінки, – у скромнім убранні, з соромливістю та невинністю, – нехай прикрашають себе не коштовними шатами, але добрими вчинками, як то личить жінкам, що присвячуються на побожність (1Тим., 2: 9–10).

Коли ж вони хочуть навчитись чогось, нехай вдома питають своїх чоловіків, – непристойно бо жінці говорити в Церкві! (1Кор., 14: 35).

Нехай жінка навчається мовчки в повній покорі. А жінці навчати я не дозволяю, ані панувати над мужем, але бути в мовчанні!

Адам бо був створений перше, а Єва потім. І Адам не був зведений, але, зведена буди, жінка попала в переступ (1Тим., 2: 11–14).

В одній із проповідей Павло, як звичайний юдей-махляр, одночасно ухитряється радити усім християнам, зокрема жінкам і незайманім дівчатам, “одружуватися” і “залишатися незаміжніми”.

Але тільки людина, наділена хистом правника, може помітити, що головна ідея проповіді головного ідеолога християнства Павла-Савла – повне відречення від подружнього, сімейного життя:

КРАЩЕ ХРИСТІЯНАМ НЕ ОДРУЖУВАТИСЯ!

(З усіх новозаповітних послань апостола Павла)

1 ...Добре було б чоловікові не дотикатися жінки.

8 Говорю ж неодруженим і вдовам: добре їм, як вони позостаються так, як і я.

7 Бо хочу, щоб усі чоловіки були, як і я (неодруженими)...

10 Нехай не розлучається дружина з своїм чоловіком!

11 А коли ж і розлучиться, хай зостається незаміжня.

15 А як хоче невіруючий розлучитися, хай розлучиться...

25 Про дівчат же не маю наказу Господнього, але даю раду як той, хто одержав від Господа милість бути вірним.

27 Ти зв'язаний з дружиною? Не шукай розв'язання. Розв'язався від дружини? Не шукай дружини.

28 А коли ти й оженишся, то не згрішив; і як дівчина заміж піде, – вона не згрішить. Та муку тілесну такі будуть мати, а мені шкода вас.

32 Я хочу, щоб ви безклопітні були. Неодружений про речі Господні клопочеться, як догодити Господові,

33 а одружений про речі життєві клопочеться, як догодити своїй дружині,

34 і він поділений. Незаміжня жінка та дівчина про речі Господні клопочеться, щоб бути святою і тілом, і духом. А заміжня про речі життєві клопочеться, як догодити чоловікові.

37 А хто в серці своїм стоїть міцно,.. і це постановив він у серці своєму – берегти свою дівчину, той робить добре.

38 Тому й той, хто віддає свою дівчину заміж, добре робить, а хто не віддає – робить краще (1Кор., 7: 1–38).

Вдовиця правдива й самотня надію складає на Бога, та перебуває день і ніч у молитвах і благаннях. Але вдів молодих не приймай, бо вони хочуть, наперекір Христові, заміж виходити, через що мають осуд (1Тим., 5: 5, 11–12).

Звеселися, неплодна, що не родиш! Гукай та викликуй ти, що в породіллі не мучилась! (Гал., 4: 27).

Все, що проповідував Павло, власне не суперечило науці Ісуса Христа. Скоріше Павло пом'якшував ті заповіді, які у свій час Ісус проповідував юдеям. Науку абсолютного аскетизму – науку повного відречення від спілкування з представниками жіночої статі – Ісус проповідував не лише дванадцятьом учням-юдеям, а й усім, хто його слухав, зокрема – чоловікам:

“А Я вам кажу, що кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив – із нею перелоб у серці своїм. Коли праве око твоє спокушає тебе, – його вибери, і кинь від себе” (Матвія, 5: 28–29).

Ісус забороняє людям одружуватися вдруге:

“Хто дружину відпустить свою (розлучиться), та й одружиться з іншою, той чинить перелоб із нею. І коли дружина покине свого чоловіка, і вийде заміж за іншого, то чинить перелоб вона” (Марка, 10: 11–12).

Також Ісус забороняє чоловікам одружуватися з розлученими жінками: “Хто одружиться з розведеною, той чинить перелоб” (Матвія, 19: 9).

Часто Ісус прикривається словами: **“Що Бог спарував, – людина нехай не розлучає!”** (Марка, 10: 9). Але нехай не тішаться ті християни, які є прихильниками лише одного одруження “до самої смерті”, або парного шлюбу, бо Ісус, як про нормальне, говорив про одруження одного чоловіка з багатьма жінками. Про яке одноженство може йти мова, коли сам Христос в притчі “Про мудрих і нерозумних дів” розповідав про десятьох невісток для одного молодого: “Тоді Царство небесне буде подібне до десяти дів, що побрали каганці свої, та й пішли зустрічати молодого” (Матвія, 25: 1). В цій притчі він розказав про те, що п’ятеро “мудрих” невісток, крім каганців, взяли ще й оливи для каганців. Куди вони пішли за цим молодим? Чому вони за ним пішли і де вони його так довго чекали?... Бо “коли забарився молодий, то всі задрімали й поснули” (Матвія, 25: 5). На ці питання не зможуть відповісти навіть знавці юдознавства. Але з подальшого змісту дізнаємося, що п’ятьом невісткам не вистачило “палива”, “і як вони пішли купувати (оливу), то прибув молодий; і готові пішли справили весілля з ним...” (Матвія, 25: 10).

Можна довго сперечатися про “потаємний” зміст цієї прозорої і примітивної притчі. Можна також довго вияснити, що Ісус приховав під “каганцями” та під “оливою”-пальним, але ніхто не заперечить, що в цій притчі все-таки йдеться про одруження одного чоловіка з п’ятьма жінками. Розповідаючи про таке одруження, Ісус цим самим визнав нормальним східний весільний обряд з багатьма жінками.

Коли один з книжників запитав Ісуса, кому за дружину на тому світі буде жінка, у якої в земному житті було сім чоловіків, **“Ісус же промовив: “Женяться і заміж виходять сини цього віку. А ті, що будуть достойні того віку й воскресіння з мертвих, – не будуть ні женитись, ні заміж виходити”** (Луки, 20: 34–35).

“Учні говорять Ісусу: “Коли справа така чоловіка із дружиною, то не добре одружуватись”. А Ісус їм відказав: “Це слово (заповідь) вміщають не всі, але ті, кому дано (спастися). Бо бувають скопці, що з утроби ще материнської народилися так (не можуть народжувати); є й скопці, що їх люди оскопили (кастрували), і є скопці, що самі оскопили себе ради Царства Небесного. Хто може вмістити, – нехай вмістить” (Матвія, 19: 10–12).

Отже, там, де питання одруження чи заміжжя, а тим більше статевого життя жінок з чоловіками не ставиться взагалі, там і зникає питання продовження роду. Зрозуміло, що народ, який широко і чесно сповідуватиме це Ісусове “християнство”, дуже швидко припинить своє існування.

І щоб нарешті остаточно розвіяти сподівання християнок на “божу милість” під час “страшного суду” і довести жінкам, які ще й досі сповідують таке жононенависницьке християнство, що їм для спасіння не залишено навіть найменшого шансу, розглянемо останні сторінки християнської Біблії; Об’явлення Івана Богослова.

Кожному грамотному християнину відомо, що під час “страшного суду” спасуться лише **144 тисячі євреїв чоловічої статі**. Описуючи початок “страшного суду”, Богослов розповідає про п’ятьох анголів: чотири утримують чотири вітри, а п’ятий ангол, який **“мав печатку Бога Живого”**, звертається до них:

“Не шкодьте ані землі, ані морю, ані дереву, аж поки ми покладемо печатки рабам Бога нашого на їхніх чолах!” І почув я (Іван) число попечатаних: сто сорок чотири тисячі попечатаних від усіх племен ізраїлевих синів” (Об., 7: 1–4).

Головною умовою спасіння 144 тисячі чоловіків є повна відмова від спілкування з жінками. **“І ніхто не міг навчитися пісні, окрім цих 144 тисяч, викуплених від землі. Це ті, хто не осквернився з жінками, бо чисті вони”** (в євангелії рос. мовою – **“ібо девственники они”**) (Об., 14: 3–4).

Отже, бачимо, що в число 144 тисячі не ввійшло жодної жінки. До того ж, жінки віднесені до осіб, з якими можна осквернитися. Як можна спокійно сприймати таку релігію, що так жорстоко ненавидить жінку? Адже саме жінці мусимо завдячувати за продовження людського життя на Землі! І таке негативне ставлення до жінки спостерігаємо протягом всього Нового Заповіту.

Апостол Павло категорично обмежує права жінок-християнок, забороняючи їм говорити в церкві і навіть повчати чоловіка. І пояснює це тим, що жінка – це слуга Сатани, яка походить від грішної Єви, що подала Адамові в Раю плід із забороненого дерева.

Звинувачення жінки в “сатанізмі” призвело до того, що жінка-християнка почала всіяко “лізти зі шкіри”, щоб довести, що вона вже виправилася і перегнала чоловіків за рівнем духовності. Тому бачимо церкви, переповнені жінками. Але доки буде існувати біблійне християнство, доти жінка буде відчувати на собі надуману “провину” Єви. Байдуже, що, по-суті, ніякої провини не було, але біблійне християнство завжди буде до жінок невблаганне. Чимало проповідників говорять, що Ісус своєю смертю “списав” усі попередні людські гріхи. Але з послань Павла довідуємося, що жінкам “гріх Єви” не був прощений навіть після смерті Ісуса, бо Павло продовжує звинувачувати жінку в цьому гріхові.

Жінка проклята в християнстві не лише через гріх Єви, а й за те, що здатна спокусити чоловіка своїм тілом без допомоги забороненого плоду. Статеве життя і статеве виховання були віднесені християнськими ідеологами до антибожого діяльності і до гріха тому, що під час перебування Адама і Єви в Еденському саду вони жодного разу там не жили статевим життям. Боротьба християнської церкви з цим “гріхом” призвела до того, що постала величезна кількість жіночих і чоловічих монастирів, де чимало гарних представників українського народу перетворено в “живих трупів”. Адаже черниця ніколи не зможе виконати головного Божого призначення жінки на Землі – не народить дитя і не пригорне його до материнських грудей.

У народі існує казка про Страховисько, якому люди кожного року віддавали найкрасивішу дівчину поселення. Люди з часом так звикли до цього, що й перестали боротися з тим Страховиськом за своїх красунь. Важко сказати, чи було в минулому таке. Та нині роль цього “страховиська” виконуть християнські монастирі, які забирають з народу вже і дівчат, і парубків...

Дивно, як можуть в одній іконі “богоматері” уживатися дві протилежні релігійні ідеології: і материнство, і “непорочність” одначасно?

Але коли з’ясуєш, що монастирське життя є найкращим способом сповідувати християнство, то розумієш, що ікона юдейки Марії – це портрет єдиної і останньої жінки, яка через християнство потрапила на “небо” лише за те, що була матір’ю...

Чимало дослідників місцевого християнства вважають, що повага до Марії, матері Ісуса Христа, постала лише тому, що в попередній релігії українському народові традиційно притаманне шанобливе, поважне ставлення до жіночого начала. І Земля як жіноче начало, і Сонце як Сонячна панна, і Вода як Богиня Дана, і Доля, і Мокоша як покровительки жіноцтва виробили в народі особливе ставлення до Богині-Жінки.

І коли нашому народу силою насаджено християнство, то місце язичницьких Богинь заступили “мати божа” і низка різних християнських мучениць і угодниць: св. Параскева П’ятниця, св. Варвара, св. Катерина та інші. І так було в усіх народах, які мали потребу узгодити своє позитивне ставлення до жінки з християнським негативним.

Коли серед різних народів почало поширюватися християнство – тоталітарна релігія чоловіків-юдеїв, то на угоду жінкам на “небо” були зараховані й “святі жінки”, функції яких в “царстві

небесному” чітко не означені. Тому нині так часто в церквах можна почути, як жінки-християнки моляться до “матері божої” Марії частіше, ніж до самого Ісуса Христа і до Єгови. І чомусь забувають, що вона – не “богиня”.

Нині в Англії вже шириться фемінізований рух християнок, які запевняють, що поширене твердження: Бог-Отець – чоловічої статі сприймають як результат чоловічого шовінізму. А Бог (тобто Богиня-Мати) – насправді жіночої статі. Ті, які намагаються примирити ці протилежні світоглядні твердження, радять перевидати християнську Біблію, в якій пропонують “бога” Старого Заповіту означати середнім родом, щоб не ображати ні жінок, ні чоловіків.

Необхідно нагадати, що **феміністичний рух жінок** в багатьох християнських країнах постав як протест жінок-християнок проти антижіночої біблійної політики, яку проводили чоловіки-християни, посилаючись на заповіді Нового Заповіту:

“Коли ж вони хочуть навчитись чогось, нехай вдома питають своїх чоловіків, – непристойно бо жінці говорити в Церкві!” (1Кор., 14: 35).

“Нехай жінка навчається мовчки в повній покорі. А жінці навчати я не дозволяю, ані панувати над мужем, але бути в мовчанні!” (1Тим., 2: 11–12).

Християни-чоловіки, знайомі з цими заповідями, вважали, що жінка не має душі, і позбавили жінок-християнок навіть права голосу під час виборів. Право вибирати і бути обраними в державні органи своїх держав належало тільки чоловікам...

Вершиною феміністичного руху у релігійному житті християн можна без застережень вважати ідеологію християнської течії “Біле Братство”, в якій наперекір усталеній двотисячолітній традиції “богом” оголошено жінку – Марію-Деві-Христос (Марину Цвігун), колишню комсомолку.

“Бог – це Сутність двостатева. В чоловічій подобі Він вже приходив до людей, – доводив сучасний “апостол Яков” із Білого Братства, – не може він два рази приходити лише в чоловічій подобі, а мусив прийти ще в жіночій подобі, бо і жінка створена за образом чоловіка, а чоловік – за образом Бога. А вже тоді, після другого пришествя Бога-Жінки, буде “страшний суд”...

Цікаво те, що саме образ “божого матері” став визначальним у формуванні постаті “небогині” Марії-Деві-Христос. І молодь, вихована на християнських догмах, без застережень визнала її “богом”.

Питання, якої статі єдиний і всемогутній, не має однозначної відповіді. Це питання поставало протягом усієї писаної і переказаної історії людства.

Дехто з дослідників вважає, що первиннішими релігіями були релігії, в яких Верховним Володарем всіх Богів є Богиня-Мати. Цю добу прийнято називати “епохою матриархату”. Але з часом Головним Богом почали вважати Бога-Отця і жіночі божественні постаті відійшли на другий план. В історичній науці цю добу називали “епохою патріархату”. Чимало істориків вважають, що ця доба продовжується ще й нині. У цей період утворюється переважна більшість релігій, де Бог чоловічої статі займає найвище місце. Але жінки навіть в жононенавсницьких релігіях продовжують поклонятися Богиням – покровителькам жінок.

Нині українці повертають свої давні релігійні знання, звичаї і свята, свою філософію і Віру давніх своїх Предків у Богів і Богинь, а з ними – і повагу й шану до Жінки-Богині, Жінки-Матері, Жінки-Прародительки. Бо й досі в українському народі пам’ятають, що від Єднання Матері-Землі і Батька-Неба постало в світі Життя.

ГОЛОВНИЙ ІДЕОЛОГ ХРИСТІАНСТВА ПАВЛО ПРО СЕБЕ ТА ІНШИХ АПОСТОЛІВ

(На основі усіх послань апостола Савла-Павла)

Євреї вони? – То й я. Ізраїльтяни вони? – То й я. Насіння вони Авраамове? – То й я! (2Кор., 11: 22).

Я бо найменший з апостолів, що негідний зватись апостолом, бо я переслідував божу церкву (1Кор., 15: 9).

Іншого з апостолів я не бачив, крім Якова (Гал., 1: 19).

Спочатку я жорстоко переслідував божу церкву та руйнував її, бувши – запеклим прихильником моїх отцівських передань (Гал., 1: 13–14).

Церквам же Христовим в Юдеї я знаний не був особисто, тільки чули вони, що той, що колись переслідував їх, благовістить тепер віру, яку колись руйнував (Гал., 1: 22–23). Після усіх (учнів) Ісус з’явився й мені, мов якомусь недородкові (1Кор., 15: 8).

Собою хвалитись не буду, – хіба тільки своїми немочами. Тому люблю мені перебувати в недугах, у бідах, у переслідуваннях, в утисках через Христа. Коли бо я слабкий, тоді я сильний (2Кор., 12: 5, 10). Коли б догоджав я людям, то не був би я рабом Христовим (Гал., 1: 10).

Для юдеїв я був юдей, щоб юдеїв придбати; для підзаконних – був, як підзаконний, щоб придбати підзаконних. Для тих, хто без Закону, я був беззаконний, щоб придбати беззаконних. Для слабих, – як слабкий, щоб придбати слабих. Для всіх я був усе, щоб (придбати) спасти бодай деяких (1Кор., 9: 20–22).

Я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона сила божа на спасіння перше ж юдєєві а потім грекові (гелленові)..! (Рим., 1: 16). Мені приручена Євангелія для необрізаних, як Петрові для обрізаних (Гал., 2: 7). І слово моє й моя проповідь – не в словах переконливих людської мудрості... (1Кор., 2: 4).

Прийміть мене бодай як безумного. Бо ви радо терпите безумних, самі мудрими будучи. О, коли б потерпіли ви трохи безумство моє! (2Кор., 11: 16, 19, 1). Я сам служу розумом Законові божому, але тілом – закону гріховному (Рим., 7: 25).

Ми (апостоли) завжди носимо в тілі мертвість Ісусову (2Кор., 4: 10).

Коли ми дізнались, що людина не може бути виправдана дідами Закону, але тільки вірою в Ісуса Христа, то ми ввірували в Ісуса Хри-

ста, щоб нам виправдатися вірою в Христа, а не ділами Закону (Гал., 2: 16). А всі ті, хто на діла Закону покладається, – вони під прокляттям (Гал., 3: 10).

Ми так проповідуємо, і так ви ввірували (1Кор., 15: 11).

Ми нерозумні Христа ради, ми слабі, ви ж міцні; ви ж славні, а ми безчесні! Ми до цього часу і голодуємо, і прагнемо (напитися), і нагі ми, і катовані, і тиняємося (1Кор., 4: 10–11).

Ми тішимося, коли ми слабі! (2Кор., 13: 9).

Коли нас лихословлять, ми благословляємо; як нас переслідують, ми терпимо; як лають, ми молимося, ми стали, як сміття те для світу, аж досі ми всім, як ті викидки (1Кор., 4: 12–13).

Нас лають, ніби ми кажемо: “Робімо зде, щоб вийшло добре!” Справедливий осуд на таких (Рим., 3: 8).

УСІ СТАТЕВІ ЗБОЧЕННЯ ВІД ЄГОВИ!

(Свідчення апостола Павла)

Коли хто не любить Єгову, нехай буде проклятий! (1Кор., 16: 22).

А що вони не вважали за потрібне мати Єгову в пізнанні, видав їх Єгова на розум перевернений, – щоб чинили непристойне.

Через це Єгова їх видав на пожадливість ганебну, – бо їхні жінки замінили природне єднання на протиприродне.

Так само й чоловіки, залишивши природне єднання з жіночою статтю, розпалилися своєю пожадливістю один до одного, і чоловіки з чоловіками сором чинили (Рим., 1: 28, 26–27).

Всюди чути, що між вами перелюб, і то такий перелюб і між язичниками незнаний, – що хтось має за дружину собі дружину батькову (1Кор., 5: 1).

Замкнув Єгова усіх у непослух, щоб помилувати всіх (Рим., 11: 32).

Що не від віри (християнської) те гріх! (Рим., 14: 23).

А ми знаємо, що скільки говорить Закон, він говорить,.. щоб став увесь світ винний Єгові (Рим., 3: 19).

...Без Закону гріх мертвий (Рим. 7: 8).

Гріх бо був у світі й до Закону, але гріх не ставиться в провину, коли немає Закону (Рим., 5: 13).

Бо Закон чинить гнів; де ж немає Закону там немає й переступу (Рим., 4: 15).

Язичники, що не мають Закону (Тори), з природи чинять законне, вони не мавши Закона, самі собі закон! (Рим., 2: 14).

БУТИ РАБОМ...

(На основі усіх послань апостола Павла)

Браття, кожен із вас, в якому стані був покликаний, хай у тому (стані) перед Єговою залишається! Чи покликаний був ти рабом? Не турбуйся про те. Бо покликаний в Господі раб – визволенець Господній; так само покликаний і визволенець (вільний) – він раб Христа (1Кор., 7: 24, 21–22).

Раби, – слухайтеся в усьому тілесних панів, і не працюйте тільки про людське око, немов підлешуючись, але в простоті серця, боячись Бога. І все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господові, а не людям! Знайте, що від Господа приймете в нагороду спадщину, бо служите ви Христові (Кол., 3: 22–24).

Раби щоб корилися панам своїм, щоб догоджали, не перечили, не крали, а виявляли всяку добру вірність (Тим., 2: 9–10).

Робіть усе без нарікання та сумніву (Фил., 2: 14).

Тіштеся надією, утиски терпіть, перебувайте в молитві (Рим., 12: 12).

Утиски приносять терпеливість, а терпеливість, – досвід, а досвід – надію (Рим., 5: 3–4).

Раб Ісуса не повинен сваритися, але (повинен) бути привітним до всіх, до лиха терплячим (2Тим., 2: 24).

Раби, – слухайтеся тілесних панів зо страхом і тремтінням у простоті серця свого, як Христа! Не працюйте тільки про людське око (Еф., 6: 5–6).

Як хто працювати не хоче, – нехай той не їсть! (2Сол., 3: 10).

Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо немає влади, як не від Бога, і влади існуючі встановлені від Бога (Рим., 13: 1).

А Ісус – голова всякої влади й начальства (Кол., 2: 10).

Тому той, хто противиться владі, противиться божій постанові; а ті, хто противиться, самі візьмуть осуд на себе. <...> Хочеш не боятися влади? Роби добро (владі), і матимеш похвалу від неї, бо володар – божий слуга, тобі на добро, ...бо недарма він носить меча, він бо божий слуга. Тому треба коритися не тільки рада страху кари, але й ради сумління.

Тож віддайте належне усім: кому податок – податок, кому мито – мито, кому страх – страх, кому честь – честь! (Рим., 13: 2–5, 7).

ЗМІСТ

Вперше в Україні (замість вступу).....	3
Біблійний геноцид або “Не вбивай”	
по-християнськи	5
Біблійна статистика	32
Заповіді Ісуса Христа або привид християнства	38
Жінка в Біблії	53
Додатки	81

